

INSTITUTIONEN FÖR
KULTURVETENSKAPER

Exkludering för ordningens skull

Emotionernas gränsland i Kviberg

Karin Swahn

Kandidatuppsats 15 hp

Våren 2018

Handledare: Mats Nilsson

Examinator: Eva Knuts

*Från hållplatsen Kviberg går det att se ett av höghusen på vänster sida av spåren och studentområdet SGS Kviberg till höger. Bilden på titelsidan visar slutet på området SGS Kviberg och början på Kvibergs kaserner där Kvibergs marknad hålls varje helg. I fjärran skymtar nybyggda Serneke arena.
Foto: Karin Swahn*

ABSTRACT

Titel: Exkludering för ordningens skull: emotionernas gränsland i Kviberg

Författare: Karin Swahn

Termin och år: Våren 2018

Institution: Institutionen för kulturvetenskaper

Handledare: Mats Nilsson

Examinator: Eva Knuts

Nyckelord: Emotions, exclusion, borders, security, order, Kviberg

Mary Douglas classical work *Purity and danger: an analysis of concept of pollution and taboo* from 1966 has shown us that our understanding of the world has to do with the ordering of matter into places. But what happens when these places are interpreted as leaking? This study investigates how residents in a student neighbourhood can experience a creeping sense of insecurity while still feeling secure themselves. Through seven interviews with tenants in the neighbourhood and a use of Sara Ahmed's theory of emotions as cultural politics I find that the creeping sense of insecurity essentially could come into being through 1) the concentrated area of students which allows a sense of community, 2) an emotional circulation which connects the area to the suburb which works as a sticky object, 3) access to a collective platform in the form of a neighbourhood Facebook group in which 4) some tenants repeatedly writes about insecure occurrences or suspect individuals in the area which causes an accumulation of affect and 5) the landlord's invitation to report everything suspicious in the area.

Innehållsförteckning

EN INTRODUKTION TILL KVIBERG	1
SYFTE OCH FRÅGESTÄLLNINGAR	2
METOD.....	2
<i>Urval och material</i>	2
<i>Fältarbete</i>	4
<i>Analysprocessen</i>	5
<i>Forskarroll</i>	6
<i>Etik</i>	7
TEORI.....	8
<i>Emotioners kulturella politik</i>	9
<i>Smuts och ordning</i>	13
<i>Sinnesetnografi</i>	14
<i>Begärande tystnad</i>	14
KÄNSLA FÖR PLATS – EN ÖVERSIKT.....	15
<i>Att konstruera "vi" och "dom" i relation till plats</i>	15
GRÄNSER	18
GRÄNSLAND	22
ETT BESÖK TILL MARKNADEN	23
<i>Marknaden läcker</i>	27
VITTNEN OM LÄCKANDE GRÄNSER	31
SKAPA SÄKERHET, BEGRÄNSA LÄCKAGE.....	38
SLUTDISKUSSION	42
VIDARE FORSKNING	44
KÄLLFÖRTECKNING	45
TRYCKTA KÄLLOR	45
OTRYCKTA KÄLLOR.....	46
BILAGOR	48
BILAGA 1, FRÅGEGUIDE.....	48
BILAGA 2, INFORMATIONSBLAD	50

En introduktion till Kviberg

Vi sätter oss på 7:ans spårvagn mot Bergsjön och går av på Beväringsgatan. Till vänster finns två stora höghus som byggdes som förövningar till miljonprogrammet i slutet av femtiotalet. Det andra höghuset syns knappt bakom det första som sträcker ut sig parallellt med spårvagnsspåren. Bredvid höghusen finns ett mindre radhusområde med ett ålderdomshem. Till höger om hållplatsen finns ett studentlägenhetsområde byggt i omgångar mellan 2003 och 2006 som förvaltas av Stiftelsen Göteborgs Studentbostäder (SGS). Studentområdet sträcker sig till hållplatsen Kviberg där Kvibergs kaserner tar över. I de röda tegelbyggnaderna var det ett militärt regemente fram till 1994. Idag innehåller de kontor, föreningar och aktiviteter, bland annat Kvibergs marknad som hålls i kasernens gamla stall varje helg. Bredvid regementet finns den nybyggda idrottsarenan Serneke. I denna studie undersöks hur de boende i studentlägenheterna uppfattar detta område¹ och dom som rör sig i det.

Jag har tidigare bott i Kviberg, både i ett av höghusen och i en av studentlägenheterna. Under min tid där upptäckte jag att det fanns tydliga gränser mellan de olika bostadsområdena. Vid hållplatsen kunde jag gissa vem som skulle gå vart, rasifierade² och gamla människor gick oftast till vänster, unga vita personer oftast till höger. När jag bodde i höghuset gick jag inte till området på andra sidan spåret och vice versa. Ungefär vid tiden då jag flyttade ifrån Kviberg la jag också märke till att det började komma upp inlägg om otrygghet, kriminalitet och misstänkta främlingar i studentområdets Facebookgrupp *SGS Kviberg*. Inläggens innehåll stämde inte alls överens med min upplevelse av Kviberg som lugnt, tyst och säkert. Jag blev intresserad av att min bild kunde skilja sig så mycket från hur andra verkade uppleva området och valde därför Kviberg som fält för denna studie. Genom att intervjua personer som bor i studentområdet undersöks uppfattningar om Kviberg och deras relation till inläggen i Facebookgruppen. Med hjälp av främst Sara Ahmeds teori om emotioner som kulturell politik

---

¹ Kviberg är större än detta område, men för enkelhetens skull är det området vid dessa två hållplatser som menas framöver när jag skriver "Kviberg".

² Rasifiering är en term som betonar att idén om raser är en konstruktion som härstammar från kolonialismen som fortfarande påverkar vårt sätt att läsa av varandra idag. Alla hudfärger som inte kan passera som vita tillskrivs rastillhörighet vilket upprätthåller en makthierarki där vita framstår som neutrala men rasifierade som avvikande vilket gör att rasifierade systematiskt blir diskriminerade (NE, u.å.).

undersöker jag hur gränser mellan sociala grupper skapas, hur brott mot gränserna upplevs och vilka reaktioner som anses legitima när gränserna inte respekteras.

Syfte och frågeställningar

Syftet med denna uppsats är att undersöka hur boende i studentområdet SGS Kviberg förstår och reagerar gentemot sin omgivning samt hur dessa föreställningar relaterar till bostadsområdets Facebookgrupp *SGS Kviberg*. Frågeställningarna är följande:

- Vilka gränsdragningar eller gränsområden finns i informanternas berättelser?
- Hur påverkar vittnen om otrygghet i bostadsområdets Facebookgrupp informanternas i deras förståelse av området?
- På vilka sätt arbetar emotioner för att skapa grupperingar?
- Hur upplevs brutna gränser och vilka effekter har de upplevelserna?

Metod

Jacksons kapitel "The Pigeon and the Weave: The middle classes, dis/comfort and the multicultural city" i antologin *Stories of Cosmopolitan Belonging: emotion and location* (2014) var en tydlig inspirationskälla när jag bestämde mig för att undersöka Kviberg. Kapitlet gjorde mig dels intresserad av att intervjua de boende i studentområdet, dels av att använda mig av Ahmeds teori om emotioner som kulturell politik. Det var alltså från början klart att jag ville undersöka känslor, plats och gränser och jag hade dessutom någon vag idé om diskursteori som jag sent i uppsatsarbetet valde att omformulera till narrativ då jag inte ville att teorin skulle ta för mycket plats och uppmärksamhet från materialet. Det var också från början klart att studien skulle vara kvalitativ med intervjuer som material. Som Fägerborg (2011, s.85) menar jag att intervjuformen tar fasta på tankar, värderingar och upplevelser.

Urval och material

Eftersom jag tidigare har bott i SGS Kviberg var jag medlem i deras stängda Facebookgrupp *SGS Kviberg* som har närmare 500 medlemmar. Efter att ha frågat gruppens administratörer om tillåtelse gjorde jag ett inlägg i Facebookgruppen där jag frågade om någon ville bli intervjuad. I inlägget sa jag att jag ville undersöka hur det är att bo som student i Kviberg och att jag tyckte att det är intressant att Kviberg ligger i gränslandet mellan staden och förorten. I

efterhand inser jag att just den sista delen – att Kviberg ligger i gränslandet mellan staden och förorten – kan ha påverkat intervju svaren där liknande beskrivningar dök upp. Trots det finns beskrivningar av Kviberg som ett gränsland med i studien då informanterna hade utvecklade tankar kring varför det var ett gränsland. Syftet med att beskriva min egen uppfattning av Kviberg var att ge en hint om studiens intresseområde, det vill säga gränsdragningar och exkludering, utan att rikta materialet för mycket.

Även om intresset för Kviberg väcktes av återkommande inlägg om oro och misstänksamhet i gruppen *SGS Kviberg* så var uppsatsämnet från början brett i ett försök att undvika en situation där jag endast skulle hitta det jag ville hitta. I inlägget i *SGS Kviberg* stod det därför också att studien handlade om hur det är att bo som student med en begränsad hyrestid i ett studentområde. I frågeguiden utformades frågorna så att det fanns stort utrymme för olika riktningar i materialet, bland annat handlade de om flytt, områdesbeskrivningar och hemmakänsla (se bilaga 1). Trots detta så visade det sig att många informanter ändå antog att jag var intresserad av otrygghet, kriminalitet och inläggen i *SGS Kviberg*. Alla började prata om otrygghet tidigt i intervjun. En av mina informanter skrev dessutom följande när hon hörde av sig: ”Jag TROR att jag kanske har ett annorlunda perspektiv än många som hänger i Kvibergsgruppen där många är väldigt negativ inställda”.

En informant hörde jag av mig till personligen då vi är bekanta sen innan, via inlägget i Facebookgruppen fick jag ytterligare sju stycken varav en hoppade av innan intervjun på grund av tidsbrist. Totalt genomfördes sju intervjuer som varierade mellan 40 och 80 minuter. Intervjuerna var semistrukturerade, det vill säga att jag hade en frågeguide med formulerade frågor men att informanternas svar bestämde i vilken ordning de togs, hur de formulerades och om nya frågor ställdes (Fägerborg 2011, s.99)

I slutet av intervjun fick alla informanter rita en karta över ”sitt” område. Jag fick många intressanta kartor men insåg under transkriberingen att jag beskrivit kartuppgiften olika för de olika informanterna. Det gjorde att jag inte kunde jämföra kartorna eller säga något generellt om informanternas upplevelse av platsen. Kartorna har därför inte använts i analysen. Trots det anser jag att kartorna hade en funktion – många informanter kom på nya saker att säga när

de ritade. Det var som att gå en mental promenad. Jag hade från början tänkt mig att jag skulle gå promenader med alla informanter men kände att kartan räckte.

Utöver intervjuerna har jag fotat informationsblad i trapphusen och läst marknadsföring om området på SGS³ och JM⁴ olika hemsidor. I förstudien läste jag också det senaste halvårets inlägg i Facebookgruppen *SGS Kviberg*, ett flertal artiklar om Kviberg i media samt kommunala utvecklingsdokument om området. Det hade varit intressant att göra en undersökning utifrån Facebookgruppens inlägg men jag har svårt att legitimera det etiskt då det är en sluten grupp. Det blir också onödigt då det är informanternas förhållningssätt till *SGS Kviberg* som är intressant.

Intervjumaterialet som presenteras i uppsatsen har korrigerats språkligt för läsbarhetens skull. Jag har till exempel tagit bort en hel del eeh, liksom, alltså, typ, pauser och upprepade ord då jag håller med Helena Holgersson (2011, 227f) om att en allt för detaljerad transkribering kan göra det svårt för läsaren att förstå vad som faktiskt sägs. Om jag har ansett att tvekingar, pauser eller liknande är betydelsebärande har jag dock tagit med dem. Jag har även tagit med markeringar där vi skrattar då det kan ge en bild av samtalets struktur och peka på när något känns obekvämt, roligt eller konstigt.

Fältarbete

Fyra intervjuer ägde rum i informanternas hem i Kviberg, två i samvarorummen i informanternas lägenhetshus och en på informantens universitetsinstitution. Jag lät informanterna själva välja plats men föreslog deras hem, samvarorum eller närliggande fik. På grund av ett missförstånd utfördes intervjun på universitetsinstitutionen i en korridor utanför en föreläsningssal. Mitt i intervjun stördes vi av studenter som hade rast. Jag blev väldigt distraherad och tänkte mer på inspelningen än på att ställa följdfrågor. Det var tydligt att

---

³ <http://hemma.sgsstudentbostader.se/Bo-hos-SGS/V%C3%A5ra-omr%C3%A5den/%C3%96ster/Kviberg>

⁴ JM är en projektutvecklare som bygger kvarteret ”Kvibergsstad” bredvid regementet. På deras hemsida är det tydligt att de vill gentrificera området (det vill säga skapa ett högre markvärde som tvingar bort originalinvånare) genom att skapa en hipp stadskänsla anpassad för medelklass. Bland annat skriver de ”Göteborgs Stad har som ambition att knyta ihop Kvibergsstad och Gamlestaden med varandra och förhoppningsvis, på längre sikt, koppla samman hela området med centrum och Göta älv”.
https://www.jm.se/bostader/sok-bostad/vastra-gotaland/goteborg/kviberg/?gclid=EA1aIQobChMIqeTVIOPf2QIVV-AZCh0ERwRTEAAYASAAEgLj7PD_BwE

informanten hade bestämt sig för vad han skulle säga och jag önskar att jag i intervjusituationen hade kunnat ställa följdfrågor när jag märkte att han gick in på färdiga politiska idéer. Trots det har jag valt att ta med citat från denna intervju då jag tycker att den väger upp för en annan intervju som har motsatta politiska narrativ.

Informanterna var trevliga och verkade ha ett behov av att prata om inläggen som fanns i Facebookgruppen, detta gällde både de som aktivt skrev inlägg om otrygghet i Facebookgruppen, de som kommenterade mot inlägg om otrygghet och de som bara tittade på. Jag hade kontakt med alla informanter via Facebook och två informanter hörde av sig med kompletteringar via chatten.

Analysprocessen

Materialet sorterades om tre gånger med olika rubriker. Sista sorteringen föregicks av att jag gjorde en tankekarta där jag skrev upp alla intressanta ord och beskrivningar i materialet som sedan sorterades in i olika kluster. Då gick det äntligen att urskilja tre övergripande teman: gränser, läckande gränser och diskursiva konflikter. Senare i analysprocessen tog jag bort rubriken diskursiva konflikter men la till rubriken gränsland.

Det var först när jag lät materialet och teorin mötas som på en ”tröskel” som analysen tog form. Alecia Jackson och Lisa Mazzei (2012, s.6) beskriver tröskeln som en analysmetod där data och teori får mötas på ett sätt så att de konstruerar varandra. Först delades intressanta (och ganska långa) delar av materialet upp under de tre rubrikerna, sedan delades en hel del citat från teoretisk litteratur upp på samma sätt. Genom att sätta teoriutdrag och material bredvid varandra kunde jag förstå materialet genom teorin och teorin genom materialet, de fick mötas på lika villkor (Jackson & Mazzei 2012, s.vii). Sist satte jag in den tidigare forskningen som gav materialet sammanhang och ytterligare utveckling.

Analysen är indelad i tre delar. De två första huvudrubrikerna i analysen, gränser och gränsland, hör ihop och presenterar informanternas gränsdragningar i och uppfattningar om Kviberg. Den andra rubriken Gränsland innehåller också en ministudie om hur informanterna uppfattar Kvibergs marknad. Den tredje rubriken behandlar berättelser om vad som stör studentområdet och hur informanterna reagerar gentemot detta.

Liksom Jackson och Mazzei (2012, s.3) har jag ett poststrukturellt förhållningssätt till mitt material. Det innebär att informanternas berättelser inte ses som rena sanningar utan som filtrerade och processade berättelser som informanterna redan har tolkat och lagt mening i. Det är just detta meningsskapande, konsekvensen av att man berättar saker på ett visst sätt (det vill säga narrativ), som har analyserats i denna uppsats. Det poststrukturella förhållningssättet innebär även att min analys är en bland många och att en annan person skulle ha gjort en annan analys på materialet. Mina informanter kan till exempel ha en annan analys på sina svar än de som presenteras här. Trots det har analysen i uppsatsen en tyngd i och med användningen av teori, tidigare forskning samt min utbildning inom kulturvetenskap.

Forskarroll

Jag har från början varit medveten om att jag själv har ett politiskt syfte med uppsatsen. Enligt Hall (1990, s.15) har humanistisk tradition länge haft en ideologiskt nationalistisk grund som framträtt som objektiv. Min grundläggande inställning är att ingenting kan vara objektivt (se Winther Jørgensen & Phillips, 2000, s.11) och att det är viktigt med transparens så att läsaren kan förhålla sig kritisk till studien. Denna uppsats påverkas av min postmarxistiskt präglade förståelse för världen. Som Jackson och Mazzei (2012, s.10) poängterar står forskaren på tröskeln tillsammans med informanternas svar (materialet) och teorin, alla tre beståndsdelar konstruerar det som har blivit uppsatsens analys. Jag uppmanar även läsaren att ställa sig på tröskeln och fortsätta analysera det som har kommit fram.

Inspirerad av Hall (1990) valde jag ämne genom att fråga mig om det fanns något som störde mig i samhället, något problem jag inte kunde förstå. Frågan satte ljus på den oförståelse och frustration som jag känt inför samhällets rädsla för främlingar. Att undersöka SGS lägenheter i Kviberg kändes nära till hands. Det politiska syftet med uppsatsen har blivit att förstå rädsla på ett lokalt plan. Syftet uppkom dock först efter materialinsamlingen då jag inte visste om informanterna skulle prata om otrygghet över huvud taget.

Att alla informanter var eller hade varit studenter gjorde att många hade en insyn i det jag gjorde. Flera pratade om att de visste hur jobbigt det skulle bli för mig att transkribera och gav mig olika tips. Vissa läste angränsande ämnen till kulturvetenskap vilket gjorde att vi delade

begrepp som diskurs och gentrifiering. Jag upplever därför samtalen som relativt jämlika, om inte annat för att jag och informanterna var i ungefär samma stadier i livet.

Etik

Inga informanter har getts något namn i denna uppsats. Det finns två anledningar till detta, för det första insåg jag att vissa informanter skulle kunna kännas igen av andra medlemmar i *SGS Kviberg*. Genom att inte skapa sammanhängande personer blir det mycket svårare att lista ut vem som sagt vad och framförallt kan inte de mer ”avslöjande” citaten länkas samman till resten av det informanterna har sagt. För det andra stämmer denna behandling av informanterna väl ihop med min teoretiska utgångspunkt som fokuserar på narrativ snarare än identiteter. Som Mazzei och Jackson (2012, s.ix) vill jag inte få det att verka som att jag kan fånga mina informanternas identiteter, speciellt inte efter bara en timmes samtal.

Jag har förhållit mig till vetenskapsrådets anvisningar om etik vid forskning av människor och de fyra olika kraven som ingår i individskyddskravet, det vill säga kraven om information, samtycke, konfidentialitet och nyttjande (Vetenskapsrådet u.å.). Jag har gjort detta genom att både i Facebookinlägget och vid intervjun informera om att deltagarna kommer att anonymiseras och att de har all rätt att ångra sig fram tills uppsatsens inlämning. Jag har även frågat alla informanter om det är okej för dem att jag spelar in intervjuerna på min telefon. Efter att jag har satt in intervjuerna i datorn har jag dessutom raderat ljudfilerna från min mobil då den lätt hamnar i fel händer.

En av mina största etiska missar är att flera informanter skrev att de ville vara med i studien som kommentarer till inlägget jag gjorde i Facebook. Efter några veckor raderade jag inlägget i gruppen så att det inte ska gå att se vilka som har anmält sig efter uppsatsens publicering, men både de som anmälde sig och de som är med i gruppen kunde från början se några av de medverkande. Det borde ha framgått tydligare att intresserade skulle skicka privata meddelanden till mig.

Jag har intervjuat två personer som varit bekanta sen innan, men jag anser inte att detta är ett etiskt problem utan snarare en fördel då dessa personer möjligen kan ha känt sig tryggare i min närvaro vilket kan ha gett ett annat slags material än i de andra intervjuerna.

Ahmed (2014, s.57) menar att forskning som lyfter upp berättelser producerade av personer som utövar makt utan att ta med berättelser som produceras av de som utsätts för makt, upprepar en hierarkisk orättvisa där vissa får komma till tals och andra inte. Samtidigt anser jag att det är viktigt att förstå de narrativ och emotioner som reproducerar maktutövande, förhoppningsvis kan förståelse och kritik av dessa leda till förändring.

Teori

Uppsatsen präglas av ett socialkonstruktivistiskt⁵ synsätt vilket innebär att världen förstås som konstruerad. Detta beror på att vi endast kan förstå världen genom att konstruera den med hjälp av språket som är laddat med betydelse, makt och tolkningar (Winther Jørgensen & Phillips, 2000, s. 11f). Vidare är språkets struktur ostadigt, kontingent och historiskt präglad vilket gör att det är i ständig förändring (Jackson & Mazzei 2012, s.70). Kort sagt menar socialkonstruktivismen att vår uppfattning om allt som finns i våra liv är historiskt, språkligt och kulturellt präglad (Winther Jørgensen & Phillips, 2000, s. 11f).

Socialkonstruktivismen är tätt förknippad med diskursteori som är ett sätt att se hur olika berättelser om världen gör att vi förstår den på olika sätt. Beroende på vilka diskurser som härskar kommer vissa handlingar att ses som naturliga och andra framstå som otänkbara (Winther Jørgensen & Phillips, 2000, s. 11f). Även om jag inte kommer att använda begreppet diskurs så präglas mitt tänkande av en diskursiv förståelse. Även Ahmeds teori om emotionalitet som kulturell politik utgår från en diskursiv förståelse och en kombination av dessa två teorier skulle vara intressant. Jag har dock valt att fokusera på emotioner i denna undersökning men använder begreppet narrativ på samma sätt som man skulle kunna använda diskursbegreppet.

Nedan kommer först en beskrivning av Ahmeds teori om emotioner som kulturell politik som avslutas med en förklaring om begreppet klibbighet och en genomgång av emotionerna hat, rädsla och äckel. Efter detta presenteras Mary Douglas förståelse av smuts, Alex Rhys-Taylors sinnesetnografi och Mazzei och Jacksons begrepp desiring silence.

---

⁵ Socialkonstruktivismen är en gren under poststrukturalism (Winther Jørgensen & Phillips, 2000, s.12)

Emotioners kulturella politik

Ahmeds teori om ”the cultural politics of emotion”, emotioners kulturella politik (min översättning), går ut på att se relationerna mellan emotioner⁶, kroppar och språk för att se hur de tillsammans konstruerar vår förståelse av världen. Ahmed exemplifierar sin teori med en analys av nationalitet och olika ”andrafierande” narrativ som skapar gemenskaper genom att peka ut andra som källor till negativa känslor (Ahmed 2014).

Ahmed (2014) menar att emotioner är en social och kulturell praktik och inte något som håller sig inom våra kroppar. Hon frågar sig ”what do emotions do?” och undersöker detta genom att se hur emotioner rör sig. Det hon kommer fram till är att emotioner cirkulerar, fastnar och glider mellan olika objekt⁷. Beroende på hur emotioner rör sig mellan olika objekt blir de associerade eller ersatta av varandra. I vad som kallas emotionernas cirkulering rör sig, glider, fastnar och ändras både emotioner och objekt på ett sätt som skapar mening och förståelse för det sociala och materiella i vår värld. Det är till exempel emotioner som gör att vi kan känna tillhörighet eller främlingskap med olika kroppar då känslornas rörelser får oss att associera vissa kroppar med vissa saker, till exempel trygghet eller otrygghet. Hur vi läser en kropp påverkar också hur vi reagerar gentemot den.

Genom att använda Marx förståelse av kapital och psykoanalysens förståelse av subjekten som bristande kan Ahmed (2014) förstå relationen mellan emotioner och objekt som en emotionell ekonomi. Hon menar att emotioner relaterade till ett objekt kan ackumulera, det vill säga öka i affektivt värde. Ju mer ett språkbruk repeterar en relation mellan en viss emotion och ett objekt, desto mer verkar objektet inneha vissa kvalitéer som upplevs vara anledningen till emotionen (det blir en bokstavlig cirkulering i orsak och verkan). När ett objekt får högt affektivt värde blir det en fetisch, vilket innebär att dess historiska cirkulation och produktion göms. Affekt hos ett objekt är alltså en effekt av en cirkulation mellan objekt.

---

⁶ Ahmed använder både emotion och feeling i sin bok men gör ingen tydlig skillnad mellan begreppen. Utifrån hur hon har använt begreppen ser jag emotioner som en teoretisk term för det som rör sig mellan objekt. Känslor använder jag för att beskriva det som subjekten själva upplever.

⁷ I denna uppsats används objekt i förståelsen av det är emotionernas objekt, det vill säga allt som emotioner rör sig igenom och laddar med betydelse, detta inbegriper även kroppar, figurer, ord, symboler, gester, språk, lukter och så vidare.

Det som är viktigt att komma ihåg är att emotionerna i Ahmeds teori (2014) rör sig utanför individens medvetande, subjekten är alltså en del av emotionernas ekonomi och inte dess ursprung eller mål. Emotionerna rör sig istället i ett slags kollektivt undermedvetande⁸ som består av massa emotionella cirkuleringar. Beroende på hur ett objekt har cirkulerat tidigare kommer det att läsas på vissa sätt. Att känna rädsla för muslimer är till exempel en effekt av cirkuleringen mellan objekt som muslimer, terrorister, 11:e september-attackerna, hotad västvärld och så vidare. Emotioner som rädsla, hat och äckel glider mellan dessa objekt i den undermedvetna emotionella cirkuleringen. Subjektens medvetande kan uppleva känslor eller använda narrativ som skapas i det kollektiva undermedvetna utan att vara medvetna om idén, det vill säga cirkulationen, som känslorna eller narrativen bygger på. Man kan också se det som olika nivåer av betydelser som inte alla kan vara medvetna, Ahmed kallar detta för ”the rippling effect of emotions”. The rippling effect innebär att känslor rör sig sidledes (där olika objekt associeras med varandra), men också framåt och bakåt (där tidigare emotionell cirkulering påverkar nuet). Dessa rörelser sidledes och bakåt döljs i det kollektiva undermedvetna, de är en misslyckad närvaro, vilket gör att en analys av emotioners kulturella praktik behöver sätta ljus på historiska kontexter och associationskedjor.

Klibbighet

När ett objekt blir laddat med affekt, när de blir fetischer, blir de vad Ahmed (2014) kallar klibbiga, de blir platser där personlig och social spänning laddas. Det metaforiska klibbet fungerar som ett hinder som gör det svårt för objektet att cirkulera och få ny betydelse. Detta är på grund av att det klibbiga objektet redan har laddats med andra objekts innebörder. Till exempel, att benämna en plats som förort innebär oftast⁹ att platsen underförstått innehåller kriminalitet, invandrare, missbruk, social utsatthet och så vidare. Det underförstådda laddar det klibbiga objektet med mening. Ett klibbigt objekt tenderar också att klibba av sig på associerade objekt. Jag använder begreppet klibbig för att kunna förstå varför vissa kroppar, stadsdelar och objekt lättare än andra framstår som äckliga, farliga och negativa.

---

⁸ Det kollektivt undermedvetna kan förstås som en variant på det som även begreppen kultur och diskurs försöker förklara.

⁹ Sammanhanget är avgörande för om ett objekt uppfattas som klibbigt. Jag utgår, om inget annat sägs, från den hierarkiska betydelsen hos ord – det vill säga den som är mest accepterad i de olika sammanhangen.

Hat

Ahmed (2014) menar att hat är involverat i förhandlingen om gränser mellan jag eller "vi" och "dom" där dom upplevs tränga sig in i "min" eller "våran" sfär på ett hotfullt sätt. Även om hat är en vändning från "dom", upplevs det som en vändning mot, och skydd av, "oss". Det innebär att hat bygger på att man associerar sig själv med och mot andra. För att hat ska kunna uppstå måste något älskat ha förlorats. Hatet gör det möjligt att läsa vissa kroppar som anledningen till förlusten, vilket fyller "dom" med affekt och klibbighet. "Dom" som hatet riktas mot, konstrueras genom att det sker en glidning mellan olika objekt som får dem att framstå som lika i sin olikhet från "oss". Tillsammans uppfattas objekten som ett hot. För att inte påverkas av de hotfulla objekten upprätthåller hatet en gräns så att skillnaderna mellan den egna gruppen och de hotfulla objekten upprätthålls.

Cirkulationen av hatets objekt gör att hatet bekräftar sig självt, det vill säga att man uppfattar sig hata något för att det är annorlunda samtidigt som hatet i sig konstruerar dessa skillnader. Vissa kroppar har en historisk cirkulering som gör att de framstår som mer hatfulla än andra kroppar (Ahmed, 2014). Ahmed (ibid.) menar att cirkulationen av hat skapar ett behov av att begränsa "dom andras" kroppar för den egna gruppens kroppar ska kunna röra sig.

Rädsla

Även rädsla arbetar för att skapa skillnad mellan kroppar och återinföra distans mellan dem. Rädslan dyker upp när ett subjekt och ett objekt får en kontaktyta som subjektet kan repellera från. I subjektets distansering skapas "det som inte är jag" och en gräns mellan jaget och det som skrämmer jaget. Som hos hatet vänder sig jaget hem till en gemenskap som ska skyddas från det skrämmande. Själva rädslan kan också fungera som en gräns i sig (Ahmed 2014).

Enligt Ahmed (2014) upplevs rädslan komma utifrån, från objekt som omsluter subjektet. Vi räds det som närmar sig, en framtida smärta. Om den förväntade smärtan inte upplevs när rädslans objekt passerar oss förlorar vi objektet för rädslan, men inte nödvändigtvis rädslan i sig. Rädslan kan istället intensifieras då den inte längre är tyglad av ett objekt utan istället kan glida fritt mellan objekt; rädslan kan cirkulera och skapa ackumulerat värde. Rädslans förlust av ett tydligt objekt gör också att fler objekt framstår som skrämmande. Ju mindre vi vet om det vi räds, desto mer ackumulerar rädslan då massa objekt skulle kunna vara hotfulla. Det är

dock objektens historiska cirkulation som avgör om objekt kan förstås som skrämmande. Även rädsla vill begränsa vissa kroppar så att den egna kroppen kan röra sig. Precis som med hatets rörelser sker det en glidning mellan rädsoobjekt som gör att de tillsammans framstår som ett hot.

Ahmed (2014) menar att det i dag finns en global rädslopolitik som är en effekt av rädslans språk. Rädslans språk sätter fokus på värden, sanningar och normer vilket leder till att överlevnad verkar bero på preservingen av sociala former och institutioner. Rädslans språk innehåller också en intensifiering av berättelser om hot mot sociala former och institutioner vilket skapar en rädsla för förfall, urartning och söndring. Detta leder till att politiken hellre vill bevara det ”som är”, det som är känt, vilket gynnar vissa (det vill säga normerade) kroppar och inte andra (marginaliserade) kroppar. Genom rädslans språk skapas en skillnad mellan ”vi” som är hotade och ”dom” som hotar, Ahmed menar att det är denna distinktion som skapar rädslan. Narrativet om ”vi hotade” och ”dom hotande” är alltså inte en effekt av rädsla utan tvärt om. De kroppar som läses som hotfulla får fetischistiska kvalitéer som rädsoobjekt. I rädslans språk blir öppenhet, möten och läckage något farligt, rädslan vill skapa en gräns för att undvika förändring (och skada) av det kända.

Äckel

Den tredje emotionen jag huvudsakligen använder mig av är äckel. Ahmed (2014) menar att äckel alltid riktas mot ett objekt. Ett äckligt objekt upplevs vara motbjudande i sig men det är egentligen dess närhet till subjektet som skapar äckel och ibland en känsla av förolämpning. Att dra sig tillbaka från det äckliga objektet kan glida över till ilska då objektet har kommit så pass nära subjektets kropp så att subjektet påverkas av det den förkastar. Det finns alltså en glidning mellan äckel och andra känslor som ilska, hat och rädsla. Äckel kan också göra om en gräns till ett objekt, så kallade gränsobjekt som även de framstår som äckliga då de är mitt emellan, de hotar att passera in i den egna sfären och blandar det kända med det främmande. När ett objekt ses som äckligt blir det klibbigt.

Ahmed (2014) menar att äckel bidrar till gränsers görande genom att ombekräfta dess nödvändighet. Till exempel hjälper äckel till att upprätthålla maktrelationen mellan lägre samhällsklasser och övre samhällsklasser genom att skapa en gräns av äckel mellan dem.

Ahmed (ibid.) menar nämligen att det lägre samhällsskicket associeras med den nedre delen av kroppen som associeras med sexualitet och avfall. Denna associationskedja gör det möjligt att känna äckel mot lägre klasser vilket därmed legitimerar de övre klassernas avstånd och de lägre klassernas position i marginalerna.

Äckel kan också skapa grupptillhörigheter som bygger på ett gemensamt fördömande av äckliga objekt (Ahmed 2014). Fördömande uttalanden kallas av Ahmed (ibid.) för vittnesmål och hon menar att internet har blivit en plattform där dessa typer av gemenskaper lätt bildas. I gemenskaper av vittnesmål skapas emotionell cirkulering och ackumuleringar i affektivt värde hos de fördömda objekten. Ett objekt som associeras med äckel ses också som smuts eller bärare av smuts. Jag förstår inläggen om otrygghet i *SGS Kviberg* som vittnesmål.

Smuts och ordning

Mary Douglas (2002[1966]) menar att smuts inte är smutsigt i sig utan att det är betraktaren som avgör om något är smutsigt eller inte. Hon menar att smuts kan ses som oordning, som ”matter out of place” (ibid., s.44). Smuts är följaktligen en biprodukt av systematiska och klassificerande ordningar. För att ordningen ska kunna upprätthållas behöver det som stör ordningen att avfärdas som smuts. Det gör att platsen ett objekt befinner sig på är avgörande för om det kommer att ses som smutsigt eller inte, Douglas (ibid.) tar exemplet att skor inte är smutsiga i sig men det är smutsigt att ha dem på matbordet. Skon på bordet går emot klassificeringen att utomhuskläder håller sig i hallen och att ätliga saker håller sig till köket, skorna blir matter out of place. Douglas frågar sig om människor kan observera det som deras ordning inte kan klassificera och lägger märke till att visa människor mår illa av att observera det som stör ordningen, de blir äcklade.

Att ta bort smuts är enligt Douglas (2002[1966]) inte en negativt driven handling, tvärtom är det en positivt laddad handling som strävar efter ordning. Ett objekt behöver först ses som ”out of place” och som ett hot mot den goda ordningen för att det ska kunna uppfattas som obehagligt och möjligt att förkasta som smuts. Douglas (ibid.) menar att smutsen initialt fortfarande har kvar identitet som en del av det som den kom ifrån. Smutsens halva identitet är farlig då den stör ordningen genom sin närvaro av halvidentitet. Efter ett tag förlorar dock smuts sin identitet, den slutar att vara farlig. Jag kommer använda Douglas förståelse av smuts

och matter out of place för att kunna förstå varför vissa saker framstår som obehagliga i vissa sammanhang och inte i andra.

Douglas undersöker också hur idéer om smitta fungerar och ser att det är kopplat till samhällets skydd från gränsöverskridare. Hon ser nämligen att idéer om smitta kan spåras till anomali, det vill säga det som avviker från ordningen. Genom tro på smitta upprätthålls moraliska värden och sociala regler. Douglas (ibid.) drar slutsatsen att renhet förhindrar förändring, otydlighet och kompromisser.

Sinnesetnografi

Alex Rhys-Taylor (2017) menar att det är dags för forskare att ta med alla sinnen i etnografin. Han menar att det finns en koppling mellan människor, kulturer, sinnen och geografi. Bland annat finns det ofta nationellt förknippade smaker, tänk köttbullar med potatismos. I sinnesetnografin kan man se att människor delas upp utifrån smak och att städers geografi kan delas upp i landskap som luktar, låter och smakar olika. Beroende på vad sinnen upplever så attraheras vissa kroppar där andra blir frånstötta. Detta gör att människor kan ordna sig själva och andra till exklusiva sociala rum. Samtidigt kan också vissa sensoriska upplevelser samla annars skilda grupper.

Rhys-Taylor (2017) menar att man bör vara skeptisk mot magkänslor som uppkommer vid olika sensoriska landskap då känslor av äckel och moraliska fördömanden över andras handlingar och sinneslandskap följer likande mönster som de som skapades i 1800-talets uttalade rasistiska diskurser. Han ser det som att rasism och xenofobi (irrationell rädsla för främlingar) idag artikuleras genom magkänsla snarare än genom tal om olika raser, det vill säga att rasism fortfarande präglar våra sätt att reagera på andra. Att rasismen har försvunnit från det rationella men agerar i det sensoriska gör rasismen farligt osynlig och därmed svår att sätta fingret på.

Begärande tystnad

Mazzei och Jackson (2012) utvecklar begreppet desiring silence med hjälp av Deleuze och Guattaris förståelse av desire som producerande kraft. Desiring silence är den tystnad som uppstår där orättvisor och privilegier inte nämns eller tas upp, vilket ger skenet av (jäm)likhet.

Mazzei och Jackson (ibid.) menar att desiring silence behåller och producerar friktionsfria relationer som egentligen är ojämlika. Att vara tyst om ojämlikhet är att reproducera dess osynlighet och fortsatta konstruktion.

Känsla för plats – en översikt

Uppsatsens teman om plats, gränser, exkludering och emotionalitet innehåller en oändlig mängd forskning, att presentera allt här vore en omöjlighet. Samtidigt har jag inte hittat undersökningar inom dessa ämnen som har studenter som informanter, vilket gör att min studie skiljer sig från fältet. Framförallt har jag koncentrerat mig på forskning som på olika sätt rör sig kring exkludering, gruppkonstruktioner, plats och emotioner.

Att konstruera ”vi” och ”dom” i relation till plats

Antologin *Stories of Cosmopolitan Belonging: Emotion and Location* (2014), med sociologen Hannah Jones och den urbana sociologen Emma Jackson som redaktörer, undersöker kosmopolitanism utifrån Ahmeds teori om emotioner som kulturell politik och innehåller flera intressanta kapitel. I kapitlet ”The Pigeon and the Weave: the Middle Classes, Dis/comfort and the Multicultural City”¹⁰ undersöker Jackson hur medelklass boende i Londonstadsdelen Peckham beskriver och förhåller sig till sin omgivning. Området ligger bland annat nära gatan Rye Lane som av hennes informanter beskrivs som utländsk. I informanternas berättelser om Rye Lane kan Jackson både se en variation av positiva och negativa emotioner, men också olika intensiteter av emotioner. Hon hittar tre diskurser i berättelserna om Rye Lane – en klassisk orientalistisk diskurs där olikhet bemöts med avsmak och fascination, en diskurs om vardaglig kosmopolitanism utan emotioner och en tredje ambivalent diskurs som både innehåller en uppskattning av mångfald och vilja att skydda området från det. Jackson har inspirerat mig i hennes sätt att använda emotionalitetsteorin och i sin förmåga att fånga upp inte bara det spektakulära utan också det vardagliga.

Ett annat intressant kapitel i *Stories of Cosmopolitan belonging* (2014) är ”Emotion, Location and Urban Regeneration: The resonance of marginalised cosmopolitans” av sociologen Suzanne M. Hall som undersöker hur emotioner driver fram stadsförnyelse. Genom emotioner

---

¹⁰ Jackson är även medförfattare till antologin *The Middle Classes and the City - A Study of Paris and London* och använder därför samma material i de båda antologierna.

som kulturell politik undersöker M. Hall hur affekt skapar effekt. Hon undersöker relationen mellan känslor, makt och politik genom att undersöka två olika platser i Walworth, London. Hon ser hur emotionalitet cirkulerar, ackumulerar och klibbar fast genom att se hur bland annat "social housing estates" (går att jämföra med svenska allmännyttan) och dess boende stigmatiseras.

Marie-Hélène Bacqué et al.¹¹ har tillsammans producerat *The Middle Classes and the City - A Study of Paris and London* som är en ambitiös och tvärvetenskaplig studie av sex medelklassområden i London och Paris. Genom att bland annat intervjua personer som bor i de olika områdena undersöker de vilka former medelklassområden kan ta och vilka konsekvenser det har för att förstå städers sociologi, politik och geografi. De frågar sig vad medelklasser gör med städer, hur urbana rum förändrar medelklasser och hur medelklasser förändrar städers sociospatiala logiker. De använder sig bland annat av Lefebvres sociala rum och Bourdieus distinktion och habitus.

Sociologen Ingrid Sahlin är redaktör till antologin *I trygghetens namn* (2010) som undersöker hur allmännyttan på olika sätt har jobbat med trygghet i tre olika bostadsområden i Göteborg. I kapitlet "De boendes tal om trygghet" av Sahlin, undersöks bland annat hur boende i ett område skiljer mellan sig själva och "dom". Hon ser att informanterna beskriver tre olika slags "dom": "dom som förstör" för området, "dom som kommer utifrån" området och "dom där uppe" som bestämmer. Hon märker också att ungdomar och invandrare är svårare att sätta in i denna dualism mellan "vi" och "dom", de är både och eller varken eller. Sahlin visar också hur hyresvärdar har lagt över trygghetsarbetet på skötsamma hyresgäster under kapitlet "Allmännyttans uppdrag".

Etnologen Per-Markku Ristilampi har skrivit avhandlingen *Rosengård och den svarta poesin – en studie av modern annorlundahet* (1994) där han med hjälp av diskursanalys undersöker hur Rosengård har konstruerats som samhällets avspeglade annorlundahet.

I antologin *Mellanrummens möjligheter: studier av föränderliga landskap* (2009) med

---

¹¹ Marie-Hélène Bacqué (Urban Studies), Gary Bridge (Urban Studies), Michaela Benson (Sociology), Tim Butler (Geography), Eric Charmes (Interdisciplinary Research on City, Space and Society), Yankel Fijalkow (Social Science), Emma Jackson (se ovan), Lydie Launay (sociology) och Stéphanie Vermeersch (Sociology)

redaktören Katarina Saltzman (etnolog) undersöks platser i städer som inte verkar innehålla något speciellt, där något är tills vidare. Här är kapitlet ”Marknadshandel, mellanrum och kulturell dramatik” av Magdalena Petersson McIntyre (forskare på Centrum för konsumtionsvetenskap) extra intressant. Hon undersöker Rhöby marknad som liknar Kvibergs marknad. Genom att se på performativitet och diskurser undersöker hon hur marknaden uppfattas av ansvariga för marknaden, marknadsbesökare, kommunen, media och polisen. Vidare undersöker hon shoppings värde och identitetsskapande.

Gränser

För mig så är ju Kviberg studenthusen, men det e ju inte det som är Kviberg, Kviberg är ju ganska mycket större än så. Kviberg sträcker sig hela vägen till Bellevue i alla fall, om man nu inte ska räkna in Bellevue som en del av Kviberg, var man drar gränsen mellan dom nybyggda husen, det vet inte jag. Och det är också höghuset på andra sidan... på det sättet blir det väldigt svårt att beskriva för att det är två... eh (suckar) jag brukar tänka det när man går av spårvagnen att spåret delar två *helt* olika världar. Höghuset är ju verkligen ett sånt här miljonbygge där den målgrupp man fördomsfullt tänker ska bo där bor... det är mycket nysvenskar eller i alla fall andra generationens invandrare och eeh... (andas ut) på den här sidan så har vi... universitetsstudenter som är en *extremt* homogen vit grupp /.../ Det är ett väldigt tudelat bostadsområde, eller... stadsdel eller vad man nu ska kalla det, där vi verkligen har en räls som går mellan två samhällsklasser nästan även om studenter inte riktigt, idag, erkänner sin medelklass, eller övre medelklass eller lägre överklass. ah... och sen sport. (båda skrattar) Så det blir, lite oklart, det är lite av ett lapptäckesområde som är lite svårgripbart och man har inte så mycket med varandra att göra. Det är ganska tydliga gränser som går med vägarna i princip.

Det är mer än en spårvagnsräls som skiljer studenthusen från höghusen på andra sidan. Just höghus från miljonprogrammet fungerar som klubbiga objekt som associeras med förorten, social utsatthet och låga inkomster (Forkby och Liljeholm Hansson 2011, s.42).

Informanterna benämner alla dessa associationer ihop med höghusen eller dess boende, men framförallt är kopplingen till förorten tydlig. Även förorten är ett klubbigt objekt, Forkby och Liljeholm Hansson (2011) visar till exempel att den officiella bilden av förorten innefattar kriminalitet, droger, nyanlända och boendesegregation. Vidare menar Ristilammi (1994, s.12) att förorten har kommit att representera samhälleligt misslyckande. Denna associationskedja kan förklara varför informanten ser det som en fördom att tänka att det bor människor med utländsk bakgrund i höghusen. I motsatts förknippas studentlägenheterna med utbildning, vithet, normalitet, ungdom och framtid. Det är alltså inte bara olika slags hus utan olika delar av samhället som representeras på de olika sidorna av spårvagnsrälsen.¹² Detta ”vi” och ”dom” är dock inte antagonistiskt (fientligt) utan identitetsskapande (Mouffe 2008, s.22).

Informantens beskrivning av höghusen och studenthusen som *helt* olika världar kan liknas med Ristilammis analys om Rosengård som en *etnisk annorlundahet* som i sin kontrastering definierar svenskhet (Ristilammi 1994, s.152). Vi kan alltså se skapandet av ”dom” (med

---

¹² SGS studentområden kan ses som en svensk variant på det som i England kallas studentification – det vill säga att områdets karaktär förändras till förmån för studenter, vilket tvingar bort originalinvånare. Studentområdet i Kviberg kan även ses som starten på en gentrifieringsprocess som hittills har lett till nya dyra bostäder, hot om renovering i höghusen och en ny idrottsarena.

invandrarbakgrund) i höghusen som ett skapande av ”oss” (vita över- och medelklassstudenter) i studenthusen. Bacqué et al. (2015) ser en liknande koppling mellan plats och social tillhörighet. Hur mina informanter beskriver Kviberg kan liknas med hur invånare i Le Raincy (Paris) beskriver sitt område som ligger i Département 93, ett län som beskrivs som en förort med höghus liknande Sveriges miljonprogramshus, mångetnisk population och fransk rappmusik.

Consequently, residents draw on this opposition in ways that highlight the intersections of class and ethnicity in their representations of place, with Le Raincy emerging as a white, upper middleclass island (Bacqué et al. 2015, s.88).

Människor använder alltså sin omgivning för att definiera sig själva (Ristilammi 1994, s.20). Samtidigt är det tydligt att flera informanter är kritiska mot uppdelningen då de betonar sitt eget bostadsområdes homogenitet och det fördomsfulla i att tänka att det bor vissa människor i miljonprogramshus. Det är vidare intressant att se att gränsen mot Bellevue, som är ett nyare och dyrare område, inte alls är lika tydlig som gränsen gentemot höghusen. Möten mellan ”dom” i höghusen och SGS hyresgäster sker mest på vissa platser:

Dom som bor här omkring, det är mycket dom som till exempel jobbar typ på pizzerian, livet, och så möts vi vid hållplatsen och sådär. Dom är ju väldigt trevliga. Det är dumt att generalisera nu, men det bor ju mycket, speciellt på andra sidan gatan, jag tror att det kanske är ett gammalt miljonprojekt, bor det ju väldigt mycket... med invandrarbakgrund... och generellt sett är ju dom mycket mer väluppfostrade (båda skrattar) typ, väldigt trevliga. Men, samtidigt kan ju socioekonomisk bakgrund leda till, liksom olika problem men jag tycker inte att... att det går så mycket ut över oss. Här är vi ju mest studenter. Det e ju ganska uppdelat ändå. Så, nej jag tycker det är väldigt lugnt.

Att ”dom” beskrivs genom serviceyrken på ställen där studenterna ofta handlar är symboliskt, *dom* jobbar med att tillhandahålla studenternas konsumtion. Bacqué et al. (2015, s.111) ser en problematik i att en övervägande vit medelklass lokalt köper varor av en övervägande rasifierad arbetarklass då det hos medelklassen skapar en illusion om mångfald i området trots att det är segregerat. Mötet kan skapa en känsla av fungerande mångkultur när det fortfarande är så att vita och rasifierade bor i olika områden och behandlas olika. Det kan ses som en desiring silence där medelklassen låtsas mötas på lika villkor. En liknande mekanik finns i Kviberg, SGS Kviberg beskriver till exempel området som

[E]tt bra exempel på hur bostadssegregationen skulle kunna mildras; då här både finns studentlägenheter, miljonprojektshus och nybyggda bostadsrätter. Något som innebär att olika klasser, kön, och etnicitet sätts ihop i en härlig mix (SGSa, u.å.)

Det är dock uppenbart att det inte finns något större socialt umgänge mellan de olika bostadshusen. Lägg även märke till att informanten uttrycker att uppdelningen mellan de sociala grupperna skapar lugn i studentområdet.

Att vi skrattar när informanten beskriver människor med invandrarbakgrund som ”mer väluppfosttrade” har att göra med att informanten använder en oväntad beskrivning på en ofta stigmatiserad grupp. Samtidigt känner informanten ett behov av att bekräfta att det kan finnas problem hos de boende höghusen, men att det beror på socioekonomisk bakgrund och inte hudfärg. Hon går emot det som Estrada kallar för kriminalitetens rasifiering (refererad i Forkby & Liljeholm Hansson 2011, s.60).

En informant som är uppväxt i en mindre förort är kritisk mot den negativa bilden av förorten och beskriver Kviberg som en mysig plats som hon associerar med sin barndom

när jag bodde i [tätort] så bodde jag en del hos min pappa också som då bodde i liksom... [tätort]s enda förort... och jag har alltid trivts där, alltså jag tycker det är mysigt, som barn då att... det är mycket barn ute på gatorna. Det är som ett extra hem, utanför sitt hem.

Hennes bild av förorten är indränkt med hennes minnen av barndom och tillhörighet (Lynch 1960, s.1). Ahmed (2014, s.7) menar att minnet av något kan skapa emotionellt objekt, som i det här fallet blir förorten. Informantens upplevelse av Kviberg blandas alltså ihop med hennes barndomsupplevelser vilket skapar en uppfattning av förorten i sig som en plats för positiv hemmakänsla.

Kviberg beskrivs också som en blandning mellan småstad och förort. Bilden av småstaden i storstaden liknar den områdesuppfattning som Bacqué et al. (2015, s.81f) kallar ”urban village”. I en urban by finns en känsla av familjaritet, bland annat genom att folk är artiga på gatan och att det är nära till service och vänner. Det finns en känsla av gemenskap och de boende kan känna igen sig i de sociala och materiella fälten. Några av informanterna i Kviberg använder liknande beskrivningar av vad som gör Kviberg likt en småstad. Till exempel finns känslan av familjär gemenskap, en informant pratar om att man har varandras rygg om något skulle hända, ”grannarna skulle bry sig och ställa upp”. Efter att en annan informant har sagt att hon ser vissa delar av Kviberg som småstad och andra som förort frågar jag vilka delar som känns som vad. Hon svarar att hon kanske bara är fördomsfull men att det är...

mer förortsfeeling när det är mer höghus och sådär. Alltså det är ju här [vid studenthusen] och lite på Beväringsgatan /.../ medan det kanske är lite mer småstadigt om man går ner mot Kvibergshållplatsen. Jag har vart ute o gått eller sprungit där, det är lite små hus samt ålderdomshem, lite radhus. Och det känns ju lite mer småstadigt om man kommer närmare SKF, man ser ofta såhär, folk va ute och springa eller gå ut med hunden /.../ Det är lite såhär uppdelat, så

även dom husen som är nere vid Bellevue, då känns det fortfarande också lite... lite mer stadsigt, vilket jag tycker är lite mer förortigt, lite mer... sten och betong, lite grått (skrattar). Medan där det är mer grönt och där det är mer låga hus, så känns det ju lite mer som ett mindre samhälle typ, skulle jag säga.

Att rada upp vad som känns småstad och förort blir här ett sätt att skilja mellan olika fysiska och sociala delar av Kviberg. Småstaden står för trivsamt, rörelse, vardagliga och familjära sysslor som att gå ut med hunden, små hus, en omvårdande institution i form av ett ålderdomshem och gröna ytor. Miljön framställs som levande och vardaglig. Förorten beskrivs däremot endast med byggnader av grå sten och betong. Den miljön känns inte alls lika välkomnande och levande, snarare kall, hård och monoton. Detta reproducerar förorten som ovänlig och oattraktiv. Trots det räknas studenthusen in i denna miljö, vilket bryter mot förståelsen att studentbostäderna skulle skilja sig från till exempel miljonprogramshusen. Även de dyrare lägenheterna i Bellevue beskrivs som förortiga. Jag ser detta som ett sätt att försöka att skapa andra uppdelningar som allierar studenterna med flera i området.

Gränsland

Kviberg kan i vissa av informanternas berättelser även ses som ett slags stadens mellanrum så som Saltzman (2009a, s.14) beskriver det, en plats som både är innehållslös (tom) och betydelseladdad (med förortshistoria).

Det [Kviberg] känns lite såhär som att va i en liten stad. Dels för att det ligger utanför... liksom själva Göteborg om man tänker, det ligger i nått slags såhär mellanting mellan nån slags förortshistoria bortåt Kortedala, Bergsjön [och] mot stan, men det är liksom tomt och det är radhus och det är skog, och det är en stor idrottsarena, lite studentbostäder, nån kasern. Det är väldigt såhär... det hade lika gärna kunna varit Falun typ (K småskrattar) sådär /.../ jag vet inte, det känns lite bortglömt typ. Men det kan vara ganska skönt också.

Kviberg ses som en plats mitt emellan, bortglömd och tom men också full med olika slags miljöer, aktiviteter och arkitektur. Det är en plats i periferin där förortshistoria och småstadskänsla smälter ihop. Bergsjön som omnämns är en förort som i media har framställts som ett problemområde med kriminalitet, speciellt förknippat med ungdomsgång, sen 70-talet (Höglund 2006). Bergsjön fungerar som ett klubbigt objekt som riskerar att smitta av sig på närliggande objekt som Kviberg, speciellt då miljöerna liknar varandra i och med miljonprogramshuset som vi redan vet förknippas med förorten. Kviberg blir ett mellanting mellan idén om den farliga förorten och den tomma småstaden. Ett mellanrums oklarhet och brist på ordning gör att det finns utrymme för alternativa ordningar vilket enligt Saltzman (2009a, s.14) både kan upplevas som något hotfullt eller som en möjlighet.

som jag uppfattar det så ligger Kviberg typ mitt emellan... en förort, ett segregerat område, och sen centrum då, att man blir typ en gräns... ett gränsområde där det är en blandning typ, eller en gråzon kanske är ett bättre ord, så tänker jag, att det är liksom, det är båda...

Citatet liknar det ovan fast här definieras Kviberg som *gränsen* mellan förorten och centrum snarare än en plats i sin egen rätt. Att informanten först säger att *man* blir ett gränsområde kan ha att göra med att hon upplever att de omgivande cirkulerande klubbiga objekten (förorten, miljonprogramshuset) även klibbar fast på henne då hon har en rasifierad kropp som lättare än vita kroppar associeras med klubbiga objekt (Ahmed 2014). Denna informant är den enda som har berättat att människor hon träffat har uttalat fördomar om Kviberg genom att säga att hon ”bor in the hood” och att det är otryggt där hon bor.

Kviberg kan alltså, som Ristilammis Rosengård (1994, s.14), uppfattas som det moderna samhällets gränsland. Ristilammi menar i linje med Saltzman (2009a) att invånarna i ett gränsland känner osäkerhet och instabilitet.

Det är väldigt många olika grupper människor som möts vardagligen i området /.../ det är ju studenter, som oftast har nån sorts eh, medelklassbakgrund... som möter.... ja, vad ska man säga... eeh nån typ av underklass eller arbetarklass tror jag. Framförallt då från.... Kortedala och Bergsjön. Såå, och det e ju klart att det uppstår... vissa konflikter då. Det blir ju dels, dels har vi klassaspekten... eh arbetarklass, medelklass, som möts och ska samsas på samma område. Men sen har vi också... eh... den etniska aspekten... så i Kortedala, Bergsjön bor det främst... utlandsfödda eller folk med ut... utländsk bakgrund. Å i Kviberg så bor det främst... Svenska studenter. Så det e klart att det blir en krock på det sättet också. Så det är en dubbelkrock i området kan man säga. Även om... jag ska inte överdriva och måla upp det som att det är nån sorts konfliktzon, för det är det inte, men eh, det uppstår ju såklart vissa... eh subtila konflikter liksom som.... det är ganska oundvikligt också.

Kviberg beskrivs här som ett område som präglas av krockar. Kvibergs kopplingar till förorten gör att det lättas kan klibba ihop med tecken som segregation och konflikter. Här definieras två grupper upp tydligt och det ses som naturligt att grupperna inte kan samsas om samma område. Det är oklart hur informanten menar att de subtila konflikter utspelas, men det är tydligt att det handlar om vem som har rätt till platsen. Även om jag kommer att sätta fokus på dessa typer av ”subtila konflikter” vill jag förtydliga att merparten av mina informanter inte upplever dessa konflikter särskilt ofta, om alls. Deras vardag rullar på och flera blir snarare irriterade över Facebookgruppen SGS Kvibergs upprepade vittnesmål om otryggheten de själva knappt upplevt.

Ett besök till marknaden

Kvibergs marknad som äger rum varje helg på före detta regementets område precis bredvid studentlägenheterna är en sådan alternativ ordning Saltzman berättar kan uppstå i städers mellanrum. Petersson McIntyre (2009, s.93f) beskriver marknader som ett socialt rum som ofta används av människor i marginalen, det vill säga människor som på olika sätt avviker från den rådande normen i stadens ”mer etablerade shoppingdistrikt” (ibid., s.94). Även Kvibergs marknad passar in på denna beskrivning.

Kvibergs marknad äger rum bredvid studentområdet vilket gör den svår för studentområdets boende att undvika, speciellt då många besökare går igenom SGS-området för att komma dit. Jag börjar med att kartlägga informanternas berättelser om deras egna besök och intryck av marknaden för att sen gå vidare till hur marknaden läcker över i studenternas område.

K- ja men du har varit på eh Kvibergs marknad eller? (mm), hur upplevde du den?

I- kaotisk, eh.. det är ju lite som o va utomlands, på en basaraktig grej... Det är väldigt, väldigt mycket folk, det är väldigt många olika språk som pratas överallt... och eh, ja... man vet aldrig riktigt, vad som är legitimt eller inte. Det är ju antingen loppmarknad eller stöldgods liksom och jag vet att det har vart en hel del stöldgods, dels har man läst det och min sambo har hittat sin egen cykel där två gånger så eh... ah. Men generellt köper så köper vi bara frukt och grönsaker och dom är ganska etablerade liksom, det grönsakstältet, eller så köper vi kebab typ. På det senaste har jag inte vart inne så mycket i stallarna, det va mer i början när det va lite nytt och spännande och jag köpte ett par prylar men inte nått större så. Mest är det bara... hektiskt, man får ha lite tålamod om man ska in, ska dit.

Kvibergs marknad upplevs som utländsk, spännande och hektisk, vilket är beskrivningar som passar in i diskursen om orientalism som Jackson (2014, s.61) såg i sina informanternas berättelser om Rye Lane. Kvibergs marknad blir *en annan plats*, en utländsk plats som drar tankarna till mellanösterns basarer. Vidare beskriver andra informanter också marknadens besökare som människor utanför samhället eller med lite pengar, det är alltså även en arbetarklasspräglad plats. Likt informanterna i Bacqué et al. (2015, s.128) som bor nära Rye Lane förhåller sig mina informanter dubbelt till Kvibergs marknad. Både informanterna i Peckham och informanterna i Kviberg köper mest frukt och grönt på dessa platser av alternativ ordning (se *ibid.*). De som brukar köpa mat på Kvibergs marknad uppskattar de billiga priserna, och många uppskattar kebaberna, men få av informanterna har köpt något annat än mat och ingen brukar gå in i stallarna där mycket av försäljningen äger rum. Det verkar finnas en gräns som gör att informanterna helst inte tar sig in i marknadens fysiskt omslutna rum. Många berättar också om marknadens folkmängd på ett sätt som får den att upplevas som kvävande och kaotisk, bland annat genom att säga att det är trångt och att det är mycket; det är väldigt mycket folk, väldigt många språk, en blandning av etniciteter. Allt detta ”mycket” får informanterna ha tålamod med när de ska besöka marknaden.

Jackson (2014, s.61) Bacqué et al. (2015, s.128) såg att medelklass i Peckham som handlade eller rörde sig på Rye Lane kunde uppfatta sig som en toleranta och bra människor som uppskattade mångkultur samtidigt som de kunde vilja hindra gatan från att påverka det egna bostadsområdet. Jag ser en liknande dubbel inställning hos en av mina egna informanter som kan uppskatta det mångkulturella samtidigt som besökarnas annorlunda etnicitet hindrar honom att röra sig som vanligt i området.

Jag tyckte det [marknaden] var... Det va lite mer basarfeeling än va jag förväntade mig men det va väldigt trevligt ändå, gå runt o kolla på dom sakerna som fanns. /.../ men det va väldigt trevligt, det va en väldigt, väldigt god kebab /.../ så jag tyckte det var väldigt trevligt o bara gå runt o kolla lite... så, jag är inte nån som bara ’åh nej! det är folk som inte är... etniskt svenska, här kan jag inte bo åååå!’ utan... jag kan gå runt o strosa ner, jag går ju ut med min hund tre gånger om dagen och

det blir ju alltid /.../ en lördag och söndag mitt på dan där. Sen tycker jag att det är lite jobbigt när det kommer... såhär, en vagnlast med folk, så att det knappt går att gå på cykelvägen. Då brukar jag ju gå utmed husen istället så, men det är ju liksom... det är mest för att min hund vill hoppa på alla /.../ inte för att generalisera för mycket, men det har jag märkt den hårda vägen att... det finns väldigt många från... eh... mellanöstern eller så, som är rädda för hundar, så då är det inte så kul om hon ska hoppa på dom heller liksom, man får ändå tänka på folks personliga sfär.

Informanten poängterar att han inte har något emot folk som ”inte är etniskt svenska” och att han kan uppskatta marknaden. Han är tolerant. Samtidigt känner han att han behöver byta gångväg för att det kommer en vagnlast med folk som tar över gångvägarna. Även om han förklarar att det är på grund av hunden är det fortfarande de från mellanöstern som inte kan hantera hunden snarare än tvärt om. Användningen av ordet vagnlast kan ses som en lokal variant av narrativet som har använts på en nationell nivå i flyktingsammanhang. Narrativet får det att verka som att nationen blir överväldigad av flyktingar, de kommer i vågor som dränker nationen (Ahmed 2014).

The word [overwhelmed] constructs the nation as if it were a subject, as one who ‘could not cope’ with the presence of others. Such words generate effects: they create impressions of others as those who have invaded the space of the nation, threatening its existence. (Ahmed 2014, s.46).

Narrativet om den överväldigade nationen skapas av en emotionell cirkulering där rädsla, äckel och hat glider mellan objekt som utländska människor, folkmassor och samhällelig kollaps. Det finns spår av denna cirkulering i berättelsen där personer från mellanöstern kommer i folkmassor på ett sätt som gör att invånarna måste gå alternativa vägar. Att informanten börjar med att avsäga sig en intolerant position, det vill säga att han inte är en sån som inte kan bo med icke-svenskar, visar att han är medveten om att det han säger antyder ett nationalistiskt och exkluderande narrativ.

En annan informant försöker ändra på cirkuleringen mellan Kvibergs marknad och negativa emotioner: ”många irriterar sig ju över Kvibergs marknad, men jag tycker det är ganska kul när det är folk i rörelse. Sen så får man ju räkna med, nu är det la ännu mer folk i rörelse med Sernekearenan”. Han säger att det är kul istället för jobbigt med att det kommer människor till området och han försöker förminska skulden på marknaden genom att dra uppmärksamhet till att Serneke arena drar mer folk. En annan informant säger vidare att hon tror att många skyller problemen i området på marknaden men att den alltid har varit där och att marknadsbesökarna är ganska harmlösa. Båda dessa motnarrativ förhåller sig till den överordnade emotionella cirkuleringen om marknaden som är en klibbig rörelse mellan marknaden, förorten, kroppar som uppfattas som invandrare och idéer om utanförskap och samhälleliga problem.

K- Hur upplever du Kviberg?

I-jag upplever det som, det är ju studenter i majoritet just här känns det som /.../ Men jag upplever det som ett levande område med studenter som ändå har sina problem liksom, med... (suckar irriterat) samhällsproblemen manifesterar sig här då, som SGS... uttrycker dom. Men också att man kan se... Göteborgs mångfald på helgerna. Alltså i synnerhet när det är marknad... men också, Göteborgs klyftor kanske lite manifesterar sig här då liksom på helgerna... inte för att låta för högtravande men det blir ju så liksom. För det kommer ju folk... överallt ifrån liksom, hit.

K - Hur känner du inför det?

I - jag tycker det känns rätt så... känns väll intressant på ett sätt, men samtidigt lite vemodigt på ett sätt för att... (skrattar till) det blir inte så lätt som många vill, att blunda för klyftorna, /.../ men jag tror inte att det är sunt o göra det heller så. /.../ Det är nästan så att fler skulle behöva bo i Kviberg här... och vara ute på helgerna också liksom, och se hur det faktiskt ser ut... för att... det är ju verkligen så att folk behöver ju.. visserligen hjälp och så också men sen behöver folk morötter med, men att eh... det hjälper ju, jag tror inte, nu kommer jag låta lite hård, som hård kärlek, men jag tror inte att folk... att det hjälper att bara komma med information på folks... språk heller eller att bara... eeh... slänga ut bidrag till folk heller, utan man måste liksom ha lite motkrav på folk... att lära sig språket så att man kan få jobb sen.

Här blir den emotionella cirkuleringens konsekvenser tydlig. Marknadens besökare uppfattas som, och får representera, dagens integrationsproblem. ”Dom” (mångfalden, samhällsproblemen, klyftorna) kommer överallt ifrån till det levande området. Kviberg blir i berättelsen ett invaderat vitt subjekt (se Ahmed 2014, s.42). Marknadsbesökarna blir lästa som lata bidragstagare som bör pressas mer för att komma in i samhället, detta är ett narrativ som även drivs på partipolitisk nivå¹³. Informanten menar att fler borde se marknadsbesökarna för att inse ”hur det faktiskt ser ut”, för att se problemen som ”många vill, /.../ blunda för”. Som lösning på problemet förslås tuff kärlek som får ”folk” att anpassa sig till nationen som annars riskerar att överväldigas av samhällsproblemen dessa kroppar representerar. De upplevt avvikande kropparna med ”fel” språk kan genom Douglas (2002[1966]) ses bära på en halvidentitet (halvnationalitet) som stör den ”svenska” ordningen. Att vara hård gentemot ”dom andra” kan ses som ett sätt att rekonstruera en hård och distanserad vit kropp som inte låter sig påverkas av det främmande (Ahmed 2014, s.1ff), det är det istället främmande som ska anpassas eller exkluderas från ordningen.

En annan informant gör ett motsatt narrativ där marknaden, inte SGS-området, ses som det hotade subjektet i behov av skydd.

Marknaden är ju liksom hårt ansatt från många olika aktörer i Göteborg. Göteborgs stad vill ju få bort marknaden, man ser inte den som en eh... attraktiv... komponent liksom av området Kviberg.

---

¹³ Bland annat av moderaterna som har föreslagit att språktest ska avgöra om nyanlända ska få svenskt medborgarskap. Vidare föreslår de att nysvenskar som inte lär sig svenska ska bli av med sina bidrag (Helmerson, 2018, 16 jan). Det är intressant här att fråga sig vad som menas med en lyckad integration och vem som ska ha ansvar över den.

Idrottsanläggningen tycker man ju är fantastiskt. Ah! Ja! Mer evenemang i evenemangsstaden Göteborg! (k skrattar) Och studenterna ser man ju som fantastiskt, (med en ljus och len röst) "ja vi lockar studenter till vår stad" och sånt där, "jättebra", det passar SÅ bra in i Göteborgs... ja men vad Göteborg vill vara: den nya staden, inte längre arbetarstaden, den Nya staden. Marknaden passar inte alls in i det narrativet överhuvudtaget, så man vill få bort dom... Dom har ju, marknaden har ju fått, kompromissa hela tiden med hur stor del av regementet dom får använda /.../ Egentligen är det ju helt absurt att marknaden inte alls... jag upplever det inte som att man försöker inkludera marknaden i Kviberg och det tror jag inte heller att marknadsägaren tycker. .. Jag har läst lite om hans utspel i media och så, han tycker att, han verkar också tycka att det är ganska förjävligt... marknaden var ju där först, av allting (han skrattar) när regementet stack kom marknaden i stort sett, sen byggdes... husen som jag bor i och sen byggdes idrottsanläggningen, så jag tycker att det är orättvist.

Här skapas en alternativ emotionell cirkulering om orättvisa vilket resulterar i ett nytt narrativ där marknaden framstår som utsatt av Göteborg stads visioner och marknadsföring som kunskaps- och evenemangsstad.¹⁴ Nu är det inte längre marknaden som invaderar studentområdet utan studenterna och idrottsanläggningen som i sin attraktivitet hotar marknads överlevnad¹⁵. Samma informant menar att de negativa berättelserna om marknaden ytterligare stigmatiserar marknaden. Han ser det som ett maktbruk som riskerar att legitimera en nedstängning av marknaden. Vi går nu vidare till berättelser där marknaden på olika sätt har "läckt" in i SGS bostadsområde.

Marknaden läcker

Något som många informanter berättar om är att det i Facebookgruppen *SGS Kviberg* har lagts upp vittnen om att några, antagna, marknadsbesökare har bajsat längsmed SGS lägenhetshus. Dessa vittnesmål präglas av äckel och blir en del av cirkuleringen kring marknaden och dess besökare.

K- Du pratade om [marknadens] klientel, bara så att jag inte missförstår, vad, hur liksom, vilka klienter då?

I- Nej men det är väl dom personerna som vill gå på marknaden... och som kanske ofta kommer dit, för det är ju väldigt blandat, det är ju allt från barnfamiljer till pensionärer, och då allt mitt emellan, ungdomar också som går här liksom /.../ jag har fördomar som alla andra men jag är ju inte mer fördomsfull... jag skulle nästan säga att jag är mindre fördomsfull än många som är från den staden jag är ifrån /.../ Men alltså... man börjar ju fråga sig lite varför folk bruk., sätter sig och lättar på sina... eller gör sina behov när det finns toaletter [på marknaden]. Då börjar man ju undra, varför gör dom så? Då känner dom ju något behov av att göra det bevisligen, annat än tryckande nöden liksom... Men klientel, då menar jag dom som besöker marknaden och det e ju... eh ah det (han skrattar) det är ju allt möjligt, det e ju... asså jag är ju inte superhaj på det, men det är väl folk från både Irak, Iran, Syrien... eh... Afghanistan, normän, finnar... väldigt blandat, det va nån som prata nån form av rumänska också, så det e ju... Jag har också sett nån fransk bil här

---

¹⁴ Se bland annat Göteborg och Co:s projektplan *Göteborg 2021* för att få en bild av Göteborgs marknadsföring.

¹⁵ Resonemanget i citatet grundar sig i en kritik mot de gentrifieringsprocesser som sker när städer får en ekonomisk och politisk roll som globala konkurrenter om medelklass, kapital och turister (Thörn & Holgersson 2014, s.19). Marknaden är inte till för rik medelklass och riskerar därför att försvinna.

nere ibland också, så det är ju turister som kommer hit med naturligtvis... Men jag har inte mot nån i klientelet så länge folk betar sig som man tycker är okej liksom och som, dom också tycker är okej.

De bajsande personerna fungerar som äckliga objekt som klibbar av sig på det i närheten. Avföring vid ett lägenhetshus blir väldigt känsligt då huset fungerar som en gräns till det personliga, till hemmet. Det äckliga objektet (avföringen) smittar av sig på den privata sfärens yttre fasad. Den naturliga instinkten är att rygga ifrån äckliga objekt, men de boende kan inte rygga ifrån sina egna hem. Detta gör att avföringen fungerar som en kränkning av det personliga och att äcklet glider över i ilska gentemot ”dom” som har gjort gränsen till det privata äckligt, speciellt då informanten misstänker att det finns ett syfte med handlingen.

Den bajsande kroppen kan ses som en bokstavlig materialisering av Ahmeds metafor om att samhällets lägre skikt associeras med underkroppen som i sin tur associeras med sexualitet och avfall.

Lowness becomes associated with lower regions of the body as it becomes associated with other bodies and other spaces. The spatial distinction of ‘above’ and ‘below’ functions metaphorically to separate one body from another, as well as to differentiate between higher and lower bodies, or more and less advanced bodies. As a result, disgust at ‘that which is below’ functions to maintain the power relations between above and below, through which ‘aboveness’ and ‘belowness’ become properties of particular bodies, objects and spaces. (Ahmed 2014, s.88)

Den bajsande kroppen uppfattas i dubbel bemärkelse ”under” subjektet då den inte bara metaforiskt utan bokstavligt associeras med den undre kroppen och dess funktioner. Den undre, och äckliga kroppen bryter mot den civiliserade ordningen och framstår vara under civilisation. Som Douglas (2002[1966]) påpekar måste avvikande kroppar förstås som utanför samhället för att samhällsordningen inte ska ifrågasättas, en informant säger till exempel att marknadsbesökarna inte ”får bete sig hur som helst, för det är ändå... dom är ändå inne i samhället”, vilket antyder att marknadsbesökarna normalt befinner sig utanför samhället. Den undre kroppen blir en del av den emotionella cirkuleringen kring Kvibergs marknad och skapar en glidning mellan de fåtal bajsande individerna och resten av marknadsbesökarna. Glidningen får effekten att de bajsande personerna och marknaden associeras med varandra och ofta kommer upp tillsammans i informanternas berättelser.

I kommentaren ”jag har inte mot nån i klientelet så länge folk betar sig som man tycker är okej liksom och som, dom också tycker är okej” kan vi se en koppling till Ahmeds (2014, s.46) analys av ett större narrativ som får det nationella subjektet att framstå som generöst när

det accepterar genuina främlingar. Narrativet bygger på hatets rörelser som får en hel grupp att framstå som farlig för ett nationellt subjekt på grund av ett fåtal individers hotande handlingar. Cirkuleringens narrativ återfinns i Kviberg där ett fåtal oordnade individer skapar en misstänksamhet gentemot alla marknadsbesökare. Att acceptera kroppar på premissen att dessa sköter sig underförstår att kropparna i grunden är ociviliserade (se *ibid.*). Vidare innebär det att vissa kroppar endast har rätt till platsen utifrån skötsamt beteende och inte i egenskap av att vara människor.

[om ett inlägg ”I” skrev om bajsande människor] Då trodde jag ju i det här läget när jag skrev det att det inte finns toaletter på marknaden, men det finns det tydligen... och då blir man ju ännu mer konfunderad - varför gör dom så då? För det är ju inte så fräscht, för jag har sett att det springer runt... springer råttor emellanåt där borta också... det blir ju en sanitär olägenhet, både råttor och folk som är ute och tömmer behov så... inte för att va den som är den, men i synnerhet när det finns en skog 400 meter upp... dom hade kunnat sätta sig bakom ett träd bara i så fall.

Detta citat är ett mer extremt exempel på hur äckel smittar av sig på objekt i sin närhet. Här glider äckel mellan objekten ”folk” och ”råttor” och en idé om ociviliserat beteende (att bajsas på fel ställe). När informanten nämner både råttor och folk som ett likartat osanitärt problem sker det en associering mellan dessa objekt. Just denna associering har en ”rippling effect” bakåt i tiden, framförallt till nazityskland där judar beskrevs som råttor. Även om informanten i fråga varken menar eller tänker på denna bakåtgående rörelse så finns den i det kollektiva undermedvetna. Associationen råttor och människa har ett högt affektivt värde som skapar ett eget liv av associationer (Ahmed 2014, s.48). I en sidledes rörelse fungerar till exempel råttor som ett klibbigt objekt som associeras med smuts, förökning och smitta. En läskig och obehaglig effekt av glidningen mellan objekten är att rättans karaktärsdrag kan föras över människorna i fråga (*ibid.*). Även om denna association sticker ut i materialet är det anmärkningsvärt att marknadsbesökarna har cirkulerat på ett sådant sätt att associationen är möjlig, om än extrem.

Något annat som irriterar informanterna är att illegal försäljning eller spelverksamhet som inte får vara på marknaden istället sker nära studentlägenheterna på Lilla Regementesvägen.

[marknaden] attraherar ju ett visst klientel, och även dom som har dobbleri här ute eller säljer saker som ligger på gräset, det e ju... (vadå för saker?) Sist va det skor, tror jag, med nån prislapp kvar på. Jag säger inte att allt är stöldgods, men, det låter, verkar väldigt konstigt om dom inte ens kan få en plats i lokalerna på marknaden, och att det just ligger på... En gång så låg det typ en filt och så va det några laptops på gräset /.../ (Är dom utanför marknaden då alltså?) Ah precis, det går en med en liten sportbag och säljer cigaretter på cykelvägen liksom sådär. Så det är ju lite... blir lite, laglöst om man ska säga så.

Sakerna till försäljning är ”matter out of place” då de istället för att vara på en hylla ligger på en filt på gräset. Då varorna misstänks vara stulna riskerar de att bryta gränsen mellan det skötsamma och lugna studentområdet och den kriminella, farliga världen. Som hos Jackson (2014, s.62) kan jag se att det finns ett moraliskt förhållningssätt till de oordnade och kriminella beteenden som associeras med marknaden.

Vittnen om läckande gränser

Jackson (2014, s.68) beskriver hur vissa av hennes informanter upplever ”a creeping sense of ordinariness”, det vill säga att de så småningom vänjer sig med den från början främmande gatan Rye Lane. Jag skulle tvärt om säga att mina informanter upplever ”a creeping sense of insecurity”, en smygande känsla av otrygghet.

K- Hur skulle du säga att det är att bo här?

I- Hade du frågat mig för två år sen hade jag sagt fantastiskt... nu, inte så fantastiskt (går upp i tonen på slutet, som en fråga). Området har blivit väldigt otryggt men det är lite oklart varför /.../ jag är inte den oroliga typen och jag... vi bor här ganska tryggt längst upp kan man väl säga. Eh, och jag är inte rädd sj., för mig själv när jag är ute och går... men jag bara tycker att det är en tråkig... stämning som har blivit i området kanske. För det va så himla lugnt och trevligt innan, tyckte jag.

Flera av mina informanter har länkat ihop Facebookgruppen *SGS Kviberg* med den ökade otryggheten. Facebookgruppen startades för att koordinera evenemang och aktiviteter för grannarna och vittnesmålen om otrygghet började först dyka upp för ungefär ett år sedan. Informanterna har tre olika slags sätt att förstå detta. Det första synsättet är att området har varit otryggt från början men att de först har upptäckt det när de har fler ”ögon utåt”¹⁶ som har börjat rapportera om det. Det andra synsättet är att området har blivit otryggare på grund av att fler, speciellt ungdomar, rör sig i området sen Serneke arena och en skola har byggts i området. Det tredje synsättet är att inläggen i Facebookgruppen har skapat en känsla av otrygghet fastän området fortfarande är tryggt, speciellt då en del vittnesmål bara handlar om ”misstänksamma” personer som faktiskt inte gör något kriminellt.

Oavsett om området är otryggt eller inte, så fungerar Facebookgruppen som en plattform för gemensamma referenser vilket är det som behövs för att inlägg om otrygghet, så kallade vittnesmål, ska kunna skapa en ackumulering i Kvibergs affektiva värde. Vittnesmålen är på väg att konstruera Kviberg till ett klabbigt objekt som verkar inneha kvalitéer av kriminalitet och otrygghet i sig självt. Ju fler vittnesmål som läggs upp i Facebookgruppen, ju mer cirkulerar emotionerna rädsla, äckel och hat genom idén om Kviberg och de objekt som

---

¹⁶ Att ha ögon utåt är en intressant formulering då rädsla upplevs komma utifrån och röra sig inåt (Ahmed 2014). Ögonen riktas utåt mot det som hotar, det som närmar sig behöver övervakas.

vittnesmålen tar upp. Samtidigt som merparten av informanterna säger att området på ett eller annat sätt håller på att bli otryggt, säger också alla att de känner sig trygga vid direkt fråga (även Sahlin 2010c, s.285, har detta något paradoxala resultat).

Jag ser det som att den plattform som *SGS Kviberg* erbjuder gör det möjligt för de boende att använda sig av rädslans språk där *SGS* boende framstår som hotade av en otydlig hotande massa. Genom att bekräfta varandras vittnesmål har det skapats en grupp gemenskap som bygger på att fördöma de objekt som antas skapa otrygghet. Att vittna är att visa tillhörighet med gruppen. Att säga emot vittnesmål innebär därför både ett ifrågasättande av själva vittnesmålet och gemenskapen den skapar. Detta verkar skapa frustration hos dem inom gemenskapen. En informant berättar till exempel för mig om ett inlägg han gjorde i Facebookgruppen där han skrev att han skulle höra av sig till *Kvibergs* marknad, Göteborgs stad och *SGS* för att se vad de kunde göra åt de personer som har setts bajsas utanför husen:

Jag liksom skrev bara som en vänlig fråga, med hur vi kan få tag, få bukt med dom som gör sina behov /.../ Fråga hur vi kan bidra till gemensam stämning. För jag fråga liksom såhär, en vänlig fråga, hur folk kunde hjälpa till med nånting, nånting liksom såhär för att... hur vi kan få bukt med dom som sätter sig o gör sina behov här liksom. Så att alla drar åt rätt håll, för det känns som att det behövs för *SGS* känns lite sega eller vad man ska säga, inte vilja förändras liksom, eller göra så mycket.

Informanten är tydlig med att han vill skapa en gemenskap där alla hjälper till med att motarbeta områdets problem. Det vill säga att han vill ha ett gemensamt fördömande av den äckliga akten och personerna som genomför den. Att hjälpa till i fördömandet är det enda rätta. Här används rädslans språk som skapar en situation där ”dom där uppe” (Sahlins begrepp för beslutsfattare, myndigheter och hyresvärdar, se 2010c) måste övertygas om ”viets” utsatthet. Utsattheten beror på ett ”dom” som man måste få bukt med, vilket antyder att ”dom” upplevs oregleriga. I den emotionella cirkuleringen glider rädsla över till ilska och frustration över att alla boende inte är med på tåget och att ”dom där uppe” överger den egna gruppen när den är utsatt.

Att ifrågasätta vittnesmålen ifrågasätter också vittnesmålens avsikter. Genom Douglas (2002[1966]) syn på städning som positiv handling vill jag mena att även delandet av vittnesmål upplevs som positivt, ett sätt att försvara ordningen och den egna gruppen.

Varför jag vill påverka, det är väll för att, det går nästan inte o säga det utan att låta högtravande men, det är väll nästan för att jag vill... alltså bidra till ett bättre område. För jag kommer ju bo här ett antal år framöver, och jag vill ju att jag själv men också att alla andra här ska kunna känna sig

trygga. Alltså, det låter ju som om man är nån människorättskämpe när man får det att låta så högrävande. /.../ Jag har aldrig känt så innan, faktiskt, så det är det som, man blir lite... nästan lite frustrerad liksom /.../ nej men så jag tycker bara att folk ska kunna känna sig trygga där man bor, och inte bara dom som är mest hårdhudade utan liksom alla ska känna sig det. För jag blev nästan lite provocerad för att jag skriver ju inte i gruppen och gör inlägg för att jag vill sprida negativitet eller för att jag vill sprida en bild av området, utan jag skriver ju för att jag uppmärksammar saker och vill se om det är nån mer som uppmärksammat det, eller om det bara är jag som är sjåpig eller liksom känslig. För det va en som skrev nåt inlägg i gruppen efter att jag hade skrivit kanske två, tre stycken där jag frågat om nån person som typ, smög runt där och kolla in i fönster och typ såhär /.../ och då skrev hon typ såhär att, ”ah nej men jag tycker det bidrar till en väldigt otrygg bild av området att folk skriver blablabla” och då va jag väldigt nära på o skriva väldigt hårt, men jag skrev lite mer... mildare, det va en annan som skrev det jag tänkte ändå. Att bara för att man inte ser sakerna själv, betyder det inte att det inte sker. Bara för att man inte är vittne till ett folkmord som sker i ett annat land, betyder ju inte det att det inte var folk som miste livet liksom. Så det funkar ju inte så, det funkar inte med selektiv... (börjar skratta) att selektivt se sin verklighet liksom... Sen förstår jag att det kanske inte blir så jättebra, man kanske blir lite negativt när man läser det liksom i gruppen så, om man inte har sett nånting själv. Men samtidigt så blir ju det, det räcker att ha en nyhetsapp och scrollar igenom så får du ju se verkligheten också, genom journalisters filter i och för sig, men asså det... ah.

Inlägget om att vittnesmålen skapar en otrygg bild av Kviberg gör informanten tydligt provocerad. Han kan inte acceptera kritiken av att sprida negativitet då hans avsikt snarare är tvärtom – han vill skydda området från en hotande negativitet, från ”dom som förstör” (Sahlin 2010c). Han ser sig som en god människorättskämpe som står på de svagas sida. Det är intressant att se att hans användning av människa är selektiv – det gäller bara de boende i området som vi redan konstaterat är mestadels vit medelklass. ”Dom” som hotar de boende människorna inkluderas inte i hans människorättskamp. Här är det intressant att använda Matilda Amundsen Bergströms (2017) begrepp människoskap, hon menar att ordet ”människa” alltid har varit exkluderande och att ses som människa, det vill säga att inneha människoskap handlar om ett privilegium och inte ett biologiskt faktum. I informantens berättelse kan vi se att den upplevt vanliga kroppen med människoskap framställs som hotad och skadad, vilket gör det möjligt att konstruera ”dom andra” som hotfulla mot människoskapet. Detta är en effekt av hatets rörelser där en vändning från de hotfulla upplevs som en kärlek gentemot de egna (Ahmed, 2014 s.43). Den fördömande gemenskapen vill bevara det egna som ordnat eftersom kollapsen av ordningen, enligt Ahmed (2014, s.12), kan upplevas som en levande död. Att koppla områdets situation med folkmord blir därför logisk utifrån känslan att en ordnings rubbning innebär en död av det ”vi” känner till, en död av ”oss”.

Vittnesmålens effekt av cirkulering gör att även de som inte vill se Kviberg som otryggt ändå förhåller sig till narrativet om det smygande otrygga Kviberg. Mest påtagligt är att alla

informeranter kommenterar stämningen av otrygghet (även om de inte alltid använder det ordet) när de ska beskriva Kviberg. Alla kan dessutom vittnesmålen berättelser om vad som har hänt i området. En av de ”otryggskritiska” informanterna visar vidare att vittnesmålen utgjorde hennes tolkningsram för när hon själv väl upplevde något otryggt. Hennes granne ville inte gå igenom porten själv på grund av att det stod ett killgäng utanför som ville in:

det blev uppmärksammat hos mig då min granne ringde och bad mig möta henne vid porten typ. Det tror jag blev såhär ’aha’, nu kopplade jag det till Facebook också. Jag skrev ingenting om det, men det blir liksom såhär, att det hänger ihop, och då blir det större än det kanske egentligen är.

Vittnesmålen i Facebookgruppen fick henne att spontant sätta sin egen upplevelse i ett större sammanhang av otrygghet, trots att hon rationellt tycker att sammanhanget är överdrivet. Hon, som många andra, har valt att inte vittna om händelser i *SGS Kviberg* på grund av att hon ogillar stämningen i gruppen. Trots att de flesta informanterna är kritiska mot vittnesmålen är det få som har sagt ifrån då de inte vågar, orkar eller vill lägga tid på att debattera. De som har sagt emot har ibland fått ”dryga” och ”onödiga pikar” som ”så du vill hellre att nån bajsar på dit hus eller?!” men stämningen i gruppen beskrivs trots det som ovanligt bra. Den vanligaste känslan inför vittnena är trötthet ”jag bara scrollar och ser ’aha nu, nu är det nån igen’ och så känner man igen vissa personer, ’AH! igen, en gång till, aja’ (han utropar) Flytta då! (båda skrattar)”. Informanternas tystnad är ett avståndstagande från den fördömande gemenskapen, men inte ett motstånd. Deras tystnad kan ses som en form av desiring silence, då den tillåter vittnenas cirkulering att fortsätta skapa ackumulerat värde i Kviberg som smygande otryggt.

Berättelserna om hot behöver både varieras och upprepas för att rädslans språkbruk ska kunna användas. I vittnesmålen är det även vissa grupper av människor som återkommer som störande.

Asså det har ju hänt lite grejer det senaste, kanske halvåret, året typ. Dels har det ju öppnat nått slags gymnasium och högstadieskola borta på idrottsanläggningen, så det är massa ungdomar som är och rör sig, eh håller på, kastar smällare, sådär. Så vi hade en incident här i höstas där det va, dom kastade in smällare genom ett fönster så att det började brinna i en säng, i en av studentkorridorerna. Eh lyckligtvis så spred det sig liksom inte från sängen, men ah. Och sen så är det folk som springer i trapphuset som inte ska vara här, typ folk som röker uppe vid vindsutrymmena. Och sen, i och med marknaden så är det väldigt mycket folk som rör sig häromkring och typ sitter och uträttar sina behov utanför folks fönster. Och, ah. lite så. Så det har liksom blivit lite stökigare på sistone... Det va här om veckan så var det någon som skrev i vårän gemensamma Facebookgrupp att de hade sett nån sitta och skjuta upp i deras trappuppgång och lite så.

Vi ser här några av de mest förekommande berättelserna om vilka som gör området ”stökigare”. Det är ungdomar, obehöriga i trapphusen, rökande människor på vinden,

marknadsbesökare och personer som verkar ta droger. Det finns en glidning mellan dessa figurer som gör att de tillsammans kan framstå som ett hot mot området och dess boende, de blir antagonistiska mot "viets" existens (Mouffe 2008, s.22). Det "dom" har gemensamt, förutom att "dom" konstrueras som olika bostadsområdets "oss", är att de skapar oordning eller stökighet som behöver ordnas eller städas, för att använda Douglas förståelse av smuts. Vidare är det vanligt att "dom stökiga" beskrivs som "folk", vilket är en bred förklaring som kan glida genom och fastna på en mängd kroppar vilket lätt leder till en ackumulerad rädsla (Ahmed 2014). Den otydliga formuleringen av "dom" gör att invånarna riskerar att inte känna igen de farliga kropparna (ibid.). Samtidigt är det viktigt att poängtera att flera av mina informanter går emot bilden av att grupperna ungdomar, marknadsbesökare och "missbrukare" skulle vara farliga eller specifika för just Kviberg. Om dessa personer tar sig in i trapphusen framstår de dock som mer obehagliga.

Även bostadsområdets "vi" är svårt att definiera då studentlägenheter ofta byter hyresgäster. En av informanterna ser det skiftande viet som en anledning till att "dom" kan ta sig in: "jag tror dom gör det här och smyger med in folk för att, man känner inte varandra så mycket här. Det blir ju väldigt mycket ruljans", samma informant berättar att en av de som röker på vinden är i "studentåldern", det vill säga att inkräktaren liknar de boende. Att både "viet" är skiftande och att "dom" liknar viet skapar en rädsla inför alla kroppar som inte känns igen (Ahmed 2014, s.47).

Vissa grannar är väldigt, väldigt misstänksamma och typ såhär skriver att "nu är det nån som står utanför dörren och ser förvirrad ut, typ en ung tjej". Man bara, det kan ju också va nån som har glömt kod eller såhär, ah tappat sina nycklar eller nått.

Den avvikande kroppen blir ett rädsloobjekt på grund av upprepningen av vittnesmål om hot. Det är intressant att lägga märke till att den mest oskyldiga personen som används för argumentet är en ung tjej. För trots att informanterna pratar om "folk" i stora drag misstänkliggörs vissa kroppar mer än andra. Följande citat är ett intressant exempel på hur man gärna undviker att definiera vad som gör en kropp avvikande:

det är tråkigt att behöva döma människor utanför en dörr eeh... för det blir ju ofta att man gör det... på... på konstiga grunder ibland. 'Du ser skum ut' liksom. Det kan ju va... det kan ju va (skrattar till) att man är förkyld eller nått liksom alltså så.

Citatet är intressant i och med att informanten tvekar innan hon ska säga vad människorna bedöms ifrån. Hon väljer att säga konstiga grunder, vilket pekar på att hon själv anser att grunderna som personer döms ifrån inte är rationella utan bygger på en känsla av att någon

ser skum ut. Hon väljer sedan, efter att tveka och skratta, ge exemplet att någon kan vara förkyld. Att döma någon som skum på grund av en förkylning är mycket riktigt en konstig anledning, faktiskt för konstig. Utifrån förståelsen av *desiring silence* och Rhys-Taylor (2017, s.73) förståelse av rasism som en sensorisk reaktion, ser jag det som att hon undviker att artikulera en exkluderande praktik som riktas mot normbrytande kroppar. Den normbrytande kroppen kan exkluderas utifrån etnicitet men också kläder, renhet, ålder, beteende eller något annat. Att inte benämna grunden för exkludering är att reproducera makthierarkin som osynlig. Hennes exempel med förkylning är dock en bra metafor för det orättvisa i att bli exkluderad – man kan inte hjälpa att man är förkyld. Samtidigt ger förkylning associationer till smitta, vilket kan vara en rationell orsak till exkludering.

Rädslan för att inte kunna upptäcka den farliga kroppen gör att exkludering utifrån känsla och stereotyper legitimeras och repeteras (Ahmed, 2014). Som Ahmed (ibid, s.212) påpekar är uttrycket att den farliga "could be anyone" ändå riktat mot vissa kroppar mer än andra; "the stranger is not simply someone we don't know but someone who is perceived *as* strange" (ibid, s.215). De kroppar som igenkänns som främmande, "dom" som ser skumma ut, blir "bodies out of place" (ibid, s.211). Att vissa kroppar förfrämligas som skumma gör också att andra kroppar kan konstrueras som vanliga och normativa.

K- Finns det något som du irriterar dig på?

I- /.../ ah men lite, typ den överdrivna misstänksamheten bland vissa... som även har rasistiska tendenser, det tycker jag är lite jobbigt, när dom är så... kanske skriver... signalement... med fokus... på liksom ursprung... endast när ursprunget inte är svenskt. dom skriver aldrig så: [rolig sammanbiten röst] "en svensk och en vit person" utan det är så... [försiktigare] "lite mörk... hy blablabla"

Det märks att det tar emot att benämna uttalanden som rasistiska. Informanten använder till och med en försiktigare röst när han ska exemplifiera det rasistiska och väljer att snabbt övergå till att förtydliga att det bara är nonsens. Citatet avslöjar produktionen av den vanliga kroppen som vit. Andra informanter berättar att det har skett uttalad rasism gentemot hemlösa romer i gruppen "[d]et va typ nån som skrev ett långt inlägg om typ en 'zigenare' och bara 'ah men nu kommer den här jävla zigenaren ut från skogen och blablabla' " Ordet zigenare används idag som en nedsättande term mot romer, det är ett ord som öppnar upp till romers historia av förtryck och olikhet. (Ahmed 2014, s.59). Detta verkar vara ett extremt fall av andrafiering i gruppen, och inlägget togs enligt informanten bort efter ett tag. Som Ahmed

(2014, s.69) säger så bygger rädsla för kroppar på redan existerande narrativ om vem som är skrämmande.

Det är dock inte bara vissa kroppar som skapar rädsla. Även praktiker där motiven är oklara skapar rädsla. I det följande citatet kan informanten inte godta den officiella förklaringen till varför någon skulle vilja ta sig in i trapphuset:

det är ju nån som försöker bryta sig in... nästan regelbundet /.../ och jag vet ju inte varför. Dom på SGS tror ju, eller försöker föreslå att det är någon som bara vill upp och sätta sig o röka, i trapphuset och röka nån... skum substans. Men jag känner att... då kan man ju också smyga i nått annat område eller ställa sig i den här lilla tunneln där borta och göra det. Jag menar liksom, det är inte 25 minus ute. Så, jag tror nästan att den är nån som vill in och antingen komma åt förråden på vinden eller in i någons lägenhet i värsta fall. Ah jag vet inte, men så det känns ju väldigt obehagligt.

Rädslan känns inför inbrotten som kanske kommer att hända om inget görs. Informanten kan inte förstå varför någon skulle vilja ta sig in bara för att röka och drar slutsatsen att motivet måste vara något annat, något värre. Den främmande kroppen med de skumma substanserna tar sig in i ett rum mellan det privata och offentliga och blir en kropp out of place, något som bryter ordningen, något smutsigt. Informanten distanserar sig tydligt från den obehagliga kroppen genom att föreslå att den kan gå till ett annat område, som under en tunnel där kroppen egentligen hör hemma, i den sociala upplevelsens utkanter¹⁷.

Även ljud och lukter stör ordningen i området. Det gula huset som nämns i citatet är ett hus som innehåller en brokig mängd föreningar och företag.

I - Gothia[cup] är värst såklart /.../ det är mycket musikspelare och det är mycket skrik och sådär. Mycket speciellt på helgerna då, när det också är marknaden. Marknaden låter ganska mycket, det är mycket ljud. Annars är det inte så mycket annat, eller ja, det går väll också in på ljudet när föreningen som huserar i det här huset precis (det gula?) ah, våra närmaste grannar åt det hållet, eeh... låter också oerhört mycket, och sen så röker dom som skorstenar (K skrattar) men det brukar blåsa åt andra hållet... oftast (K skrattar). Så då, ah, det är inte helt, det är inte helt problemfritt. Dom kan ha väldigt hög musik sent på kvällen, ah nu låter jag som ÅH gnällig kärring! (k skrattar) Gud, jag stör mig inte på ljuden som kommer inifrån huset, när det är studenter som har fest för då är det såhär, ja... that's my peeps. men när det är utifrån så stör det mig mer. (båda skrattar) ah.

K - varför tror du att det är så?

I - för jaaag kanske identifierar mig och relaterar mig till dom ljuden, så då är det såhär, dom där kan jag inte... det där gör jag med. Då får jag acceptera det, liksom... kanske. Det är lite som när nån hamrar nu, jag vet att vi hamrade väldigt mycket när vi flytta in, så ah, då får jag hantera det.

---

¹⁷ Gämför med Ahmeds beskrivning av främlingen: "the stranger reappears as the one who is always lurking in the shadows. Fanon (1986) taught us to watch out for what lurks, seeing himself in and as the shadow, the dark body, always passing by, at the edge of social experience".

Informanten kommer på sig själv med att bara störa sig på ljuden som kommer utifrån studentbostäderna. Genom Rhys-Taylor (2017) förståelse av sensoriska landskap kan vi se att ljuden från studenterna hör hemma i området, de är igenkännbara och familjära. Ljuden och lukterna som kommer utifrån stör studenternas sensoriska landskap för att de känns ofamiljära vilket gör dem till irritationsmoment. Personerna som skapar ljud och lukt är avgörande för hur de uppfattas, till exempel har det förekommit klagomål om röklukt från de hemlösa personernas brasor, men som en informant säger så klagar ingen när det luktar rök från studentgrillningar.

Ahmed (2014, s.68) menar att de mest rädda oftast inte är de mest utsatta, snarare tvärtom. Jag vill mena att rädslan som upplevs i området är en effekt av de upprepade vittnesmålen om otrygghet. Vi kan också se att rädsla för brott associeras med icke-kriminella handlingar som att skräpa ner eller vara högljudd vilket är också något som Sahlin (2010a, s.18) ser i sin undersökning.

Skapa säkerhet, begränsa läckage

Den emotionella cirkuleringen mellan Kviberg och otrygga händelser har skapat en vilja att på olika sätt skapa säkerhet i området. Det verkar till exempel finnas en allmän vilja att SGS ska installera övervakningskameror, även om det är få av mina informanter som vill det. Boende i området utför också en manuell övervakning där de håller utkik efter märkliga personer i området.

K- var brukar ni gå, eh när du går med hunden?

I- (skrattar) blir lite neighbourhood watchigt, nej men jag brukar ofta gå upp, ut här och så brukar jag gå vänster utanför huset och så brukar jag gå upp, runt Tyghusvägen-husen, eller in emellan eller runt om, och det är inte bara för att eh... att kolla till husen heller, men om det är nån som skulle försöka bryta sig in i nån lägenhet eller dörr så ser ju jag det då. Men det är mest egentligen för att... jag är lite lat och min hund är ännu latare, så det är lagom längd för en sträcka.

Denna informant går längre än de andra informanterna i sitt säkerhetstänk då han har en vardaglig övervakande praktik. Viljan att vara aktiv i övervakningen kan analyseras genom Ahmeds förståelse av passivitet: "[t]he fear of passivity is tied to the fear of emotionality, in which weakness is defined in terms of a tendency to be shaped by others" (Ahmed, 2014, s.2). Att vara aktiv i försvaret av området är att förhindra en känsla av utsatthet och formbarhet, det är att bevara den egna kroppen som ointaglig. Praktiker som övervakar området, vilket oftast sker genom rapporteringar av misstänkta personer i *SGS Kviberg*, kan även kopplas till ett

narrativ som Ahmed (2014, s.78) såg skapas under Bushs styre, ett narrativ som fick det demokratiska medborgarskapet att innebära polisiär bevakning. I narrativet arbetar rädsla för att begränsa andra kroppar för att de egna kropparna ska känna sig trygga (ibid, s.79).

Citizenship is translated into forms of Neighbourhood Watch; the citizen must 'look out for suspicious others'. Citizenship works as a way of policing the boundaries of neighbourhoods against others who look suspicious, where such a look is already identified with how others look ('looking Middle-Eastern, Arab, Muslim'). The role of citizens as police is translated as an imperative to love, in which love becomes the foundation of community, as well as the guarantee of our future.

Det är tydligt att även vissa av de boende i Kviberg ser det som sin, om inte medborgerliga så grannskapliga plikt att hålla utkik efter "dom" som ser annorlunda ut. Rädslan för den andra legitimerar vidare att använda metoder som kränker andra människors integritet, till exempel har det i *SGS Kviberg* lagts upp bilder på ungdomar som misstänkts smälla smällare och på ett romskt tärtläger. Den senare bilden hade enligt en informant den ungefärliga bildtexten "jag va ute och sprang och såg det här, jag blev rädd".

En av mina informanter är mot övervakandet i området, han tycker till skillnad från en del andra informanter att det är "lite obehagligt" när Securitas patrullerar mycket i området och han fortsätter: "varje gång nånting händer i Kviberg så försöker jag alltid se till att jag inte rycks med i hela stämningen och den diskursen som jag tycker är så... obehaglig. Nästan mer, eller definitivt mer obehaglig än händelserna i sig". För honom är misstänksamheter mot olika grupper mer otrygg än att det då och då händer något.

De flesta informanterna tycker dock att det borde sättas upp en grind upp till vinden på de hus som har problem med rökande personer i trapphusen. Det finns också några som önskar förstärkta portar till dessa trapphus. Detta kan ses som en fysisk förstärkning av gränsen mellan det privata och offentliga. Än så länge sker det även en manuell övervakning av portens absoluta stängning då det ibland händer att portarna inte stängs igen ordentligt. Att se till att dörren är stängd framstår som en av de viktigaste praktikerna hos en god granne.

folk vill väldigt gärna komma in, fast dom inte har nycklar. Eeh så det har blivit lite neighbourhood watch, att man inte släpper in folk. Och det känns ju tråkigt att det ska behöva va så. Att man inte ska kunna lita på dom som försöker ta sig in, för det skulle ju kunna va nån som bor där och man har glömt nyckeln, jag har gjort det själv liksom.

Ahmed (2014, s.211) menar att neighbourhood watch är en moralisk och social praktik som går ut på att känna igen och exkludera främlingar. Dessa moraliska och sociala dimensioner återfinns även i studentområdet. Att *inte* kolla dörren blir omoraliskt då man utsätter resten av

grannarna för risken av intrång. Trots att informanten tycker att det är tråkigt att inte kunna släppa in folk så uttrycker hon det som ett måste: situationen kräver att hon inte bryter mot överenskommelsen att stänga dörren. Likt i Sahlins (2010c, s.284) studie talas det om trygghet i kombination med ”skuld, ansvar och möjliga lösningar” (ibid.). En annan informant berättar att boende som också är med i Facebookgruppen nästan är ”arga på varandra” när någon verkar ha släppt in någon obehörig:

Man skyller lite på varandra och det är lite tråkigt... en stämning som jag inte uppfattade från början men det har kommit med problemen liksom. Det känns som att det är dom enda inläggen som är nu. Innan var det lite mer såhär 'hej vill nån passa min hund?' Och nu är det mer "vem faaan!?" (båda skrattar).

Det är tydligt att det ingår i den grannskapliga plikten att känna igen och exkludera främlingen.

Sahlin (2010b, s. 103) menar att allmännyttan har avlastat sitt bostadssociala ansvar till ”de skötsamma hyresgästerna”. Vidare citerar hon Ramberg (ibid.) som berättar att många bostadsföretag har inrättat störningsjourer för att skapa en ökad känsla av trygghet och säkerhet. Även SGS har inrättat en störningsjour som uppmanar de skötsamma hyresgästerna att rapportera om obehöriga människor i området. I informationsblad utplacerade i trapphusen och hissarna står det bland annat: ”It is important for us to create a safe living for our tenants. There are some simple things which you as tenants can do to help. Together we can prevent for example burglaries” (SGSb, u.å.). Vidare står det att man inte ska släppa in någon oavsett vilken ursäkt personen ger. Det står också att man ska kolla om dörren stängs och att man ska ringa till Securitas ”if someone slips into the entrance, or if you see someone in the stairwell [sic] and you suspect they have no reason to be there” (ibid.). Denna information uppmanar till övervakning, osäkerhet och misstänksamhet. Den legitimerar rädslan för att någon skulle vilja bryta sig in. Det är alltså inte så konstigt att de boende tar på sig ansvaret att övervaka området när hyresvärden aktivt uppmanar dem att göra det.

Samtidigt finns det hos vissa informanter en känsla av att SGS bryr sig för lite, de känner sig övergivna och förbisedda, ”SGS gör inte så mycket åt det, och då blir det ju att problemen bara tillåts fortgå”. En informant berättar att SGS har haft ett möte med förtroenderådet på grund av att de har fått veta att många av de boende känner sig otrygga. Det förslaget de tog upp på mötet var att

om det händer nånting så ska man ta kontakt med SGS, alltså att dom [de boende] säger till då, så att dom [SGS] kan visa på statistik då, att här, är det många som upplever sig oroliga så att polisen kan röra sig ännu mer här då. Så att dom kan, ha det på prängt, så att det inte bara blir diskussion i SGS-gruppen... så att det verkligen syns, så att dom får reda på det.

SGS fortsätter alltså att sätta ansvaret på de skötsamma hyresgästernas rapportering om oroligheter så att de kan skapa statistik om det.¹⁸ Denna dubbla roll av att uppmana misstänksamhet men inte göra något fysiskt för att exkludera det misstänkta skapar en emotionell cirkulering som ökar frustrationen och rädslan för vad som kan hända i området om inget görs åt det legitima hotet.

---

¹⁸ Detta kan vara ett sätt att stigmatisera området för att kunna legitimera gentrifierande omvandlingar (se ex. Thörn & Holgersson 2014).

Slutdiskussion

Sammanfattningsvis kan Kviberg ses som ett stadsmellanrum innehållande omtvistade men separerade sociala rum som antingen upplevs tomma/ vardagliga eller betydelseladdade/ avvikande (se Saltzman, 2009a). Det tomma är det som känns familjärt, småstadigt och neutralt. Det betydelseladdade ligger i stadsdelens association till förorten och dess klibbiga förbindelse till bland annat nyanlända, social utsatthet, kriminalitet och samhällsliga problem (se Forkby & Liljeholm Hansson 2011 och Ristilammi 1994).

Genom att publicera vittnesmål om otrygga händelser i *SGS Kviberg* skapar boende i Kviberg en ackumulering i Kvibergs affektiva värde vilket får effekten av *en smygande känsla av otrygghet*. Detta faller väl in i den förortsbetydelse som redan finns i Kviberg, faktiskt så är Kvibergs cirkulation med förorten en förutsättning för att ackumuleringen ska kunna ske. Cirkulationens effekt av smygande otrygghet får starkt inflytande hos de boende, bland annat för att det inte finns något starkt affektivt motnarrativ. Mellanrummets tomhet (vardaglighet) har helt enkelt inte ett affektivt värde som kan mäta sig med den smygande otryggheten. Mellanrummets familjära småstadskänsla och gemenskap är dessutom det som narrativet om smygande otrygghet vill skydda från ett hotande ”dom”.

Ett av de betydelseladdade rummen är Kvibergs marknad. Den emotionella cirkulationen om marknaden glider igenom klibbiga objekt som förorten, invandring och offentligt bajsande personer vilket gör att marknadsbesökarna som grupp kan uppfattas som oordnade, ociviliserade och lata invandrare. De upplevs som kroppar out of place som stör Kvibergs (svenska och civiliserade) ordning. Andra informanter motsäger sig dock denna cirkulering och ser marknadens besökare som harmlösa eller något kul i området.

Den tydligaste rumsliga gränsen i informanternas berättelser är gränsen mellan studentområdet och resten av Kviberg. Koncentrationen av likartade hyresgäster gör det möjligt att skapa en normaliserad gemenskap som skiljer sig från andra i området. I informanternas berättelser finns två olika ”dom”. Dels finns ”dom i höghusen” som upplevs olika från viet utan att vara antagonistiska då de håller sig till sin egna värld på andra sidan spåret. ”Dom i höghusen” fungerar mest som en etnisk annorlundahet som definierar

studentområdets svenska vanlighet. Dels finns ”dom stökiga” som upplevs antagonistiska. Gruppen ”dom stökiga” är en konstruktion som har uppstått genom emotionella glidningar mellan olika stökiga personer i området. ”Dom stökigas” hopklumpning gör att de framstår som ett hot mot området. Vidare upplevs ”dom stökigas” kroppar som out of place då de bryter mot informanternas ordnande gränsdragningar i området. Rent allmänt är just det som upplevs som out of place, det som känns oklart, det som främst skapar rädsla hos boende i området.

Den gemensamma plattformen *SGS Kviberg* gör det möjligt för boende att använda sig av rädlans språk (se Ahmed 2014) där de boendes överlevnad verkar hänga på en preserving av ordning. I rädlans språk sker det en förskjutning i vilka som är hotade/ utsatta och hotande/ hatfulla. Till exempel framställs personer med misstänkt missbruk som hatfulla medan studenterna framställs som utsatta. Förskjutningen gör det möjligt att se exkludering av samhälleligt utsatta människor som en människorättskamp. Detta är en del av en global emotionell cirkulering där medborgaren tilldelas en polisiär funktion som går ut på att känna igen och exkludera hotfulla främlingar (Ahmed 2014). Den polisiära funktionen uppmuntras även av *SGS*. Flera informanter är dock skeptiska till exkluderingen och upplever ”dom stökiga” som ofarliga. Alla tycker dock att det är obehagligt med obehöriga i trapphusen som representerar gränsen till det privata. Att se till att trapphusporten stängs ordentligt har därför blivit en moralisk grannskaplig plikt.

Trots att merparten av mina informanter är skeptiska eller mot vittnesmålen i Facebookgruppen så har få av de som sagt ifrån i gruppen, och de som har gjort det gör det inte ofta. Det innebär att den emotionella cirkuleringen som får *Kviberg* att associeras med otrygga vittnesmål kan fortsätta. De tysta informanterna tar avstånd men utför inte motstånd. Det är dock svårt att ifrågasätta vittnesmålen då de grundar sig i en genuin rädsla för att bli utsatt för brott vilket är känsligt att gå emot. De flesta vittnesmålen uppmanar inte heller till exkludering av grupper utan av stökiga individer, vilket gör det svårt att påtala att misstänksamheten har en stereotypisk grund. Det är också svårt att gå emot vittnesmålen då de ses som ett skydd av ”viet”.

I mina informanternas berättelser finns det två dystopiska framtidsscenario. Den mindre och konkurrerande framtidsdystopin är en framtid där människor och platser med lågt socioekonomiskt kapital tvingas flytta från området på grund av att de inte passar in eller har råd att bo i det attraktiva Göteborg som marknadsförs av staden. Här är studenterna en del av dystopins realisering. Den hierarkiska dystopin hör ihop med *den smygande känslan av otrygghet* och är en framtidsbild där Kviberg har förlorat all civiliserad ordning. ”Dom stökiga” har fått härja fritt vilket slutligen har förändrat trygga (svenska) Kviberg till ett kriminellt och otryggt område där boende måste vara rädda för sin omgivning. Detta är ett område där ordningen dött. Dystopin skapar ett starkt affektivt engagemang för att hindra dess realisering och lösningen uppfattas vara exkludering och tillfångatagande av ”dom stökiga”. De två dystopierna hör ihop och finns även på en nationell och global nivå. Till sist vill jag mena att den smygande otryggheten i Kviberg inte nödvändigtvis hänger ihop med en ökad kriminalitet i området utan snarare en ökad oro inför oordning.

Vidare forskning

Den noggranna läsaren kanske har lagt märke till att det i fotnoterna har förekommit paralleller till gentrifiering och det är också där jag ser en möjlig analysutgångspunkt för framtida forskning. Det hade varit spännande att se om grupperingar av det slag jag har presenterat är en del av en gentrifierings urbana front (för att låna Neil Smiths begrepp från boken *The New Urban Frontier* 1996). Det hade också varit intressant att i ett liknande fält intervjua personer som inte är med i grannskapets Facebookgrupp för att se om det finns någon skillnad i deras uppfattningar om området jämfört med Facebookmedlemmarnas. Ett tredje forskningsspår kan vara en jämförande studie mellan olika studentbostadsområden där brottsstatistik används för att se om brott hör ihop med otrygghet eller om det är just klubbigheten i de olika områdena som gör att de upplevs otrygga.

Källförteckning

Tryckta källor

- Ahmed, S. (2014). *The Cultural Politics of Emotion* (2nd edition.). Edinburgh: Edinburgh university press.
- Amundsen Bergström, M. (2017). Om människans värdighet – en diskussion om människoskap. I M. Alarcón, M. Amundsen Bergström & T. Kaveh (red.), *Manifest – 22 texter om humaniora och politisk handling* (s.135-146). Göteborg: Göteborgs universitet. Litteraur, idéhistoria och religion.
- Bacqué, M.H., Bridge, G., Benson, M., Butler, T., Charmes, E., Fijalkow, Y., ... Vermeersch, S. (2015). *The Middle Classes and the City: A Study of Paris and London*. Basingstoke, Hampshire: Palgrave Macmillan.
- Douglas, M. (2002[1966]). *Purity and danger: an analysis of concept of pollution and taboo*. London: Routledge.
- Forkby, T., Liljeholm Hansson, S. (2011). *Kampen för att bli Någon: bilder av förorten och riskfyllda utvecklingsvägar i Göteborg* (1. uppl.) Göteborg: FoU i Väst.
- Fägerborg, E. (2011). Intervjuer. I L. Kaijser & M. Öhlander (red.), *Etnologiskt fältarbete* (85-110). Lund: Studentlitteratur.
- Hall, S. M. (2014). Emotion, location and urban regeneration – the resonance of marginalised cosmopolitans. I H. Jones & E. Jackson (Red.), *Stories of cosmopolitan belonging: emotion and location* (s.31-43). London: Routledge.
- Hall, S. (1990). The emergence of cultural studies and the crisis of the humanities. *The Humanities as Social Technology*, volym 53 (summer), s.11-23.
- Holgersson, H. (2011). *Icke-medborgarskapets urbana geografi* (Doctoral thesis, Göteborgs universitet, samhällsvetenskapliga fakulteten). Göteborg: Glänta.
- Höglund, C.M. (2006). Bergsjön i media – en svart historia. I *Bergsjön inifrån* (95-107). Göteborg: Bergsjöns kultur- och mediaverkstad.
- Jackson, A.Y. & Mazzei, L.M. (2012). *Thinking with Theory in Qualitative Research – Viewing data across multiple perspectives*. London: Routledge.
- Jackson, E. (2014). The pigeon and the weave: The middle classes, dis/comfort and the multicultural city. I H. Jones & E. Jackson (red.), *Stories of cosmopolitan belonging: emotion and location* (s.57-70). London: Routledge.
- Jones, H. & Jackson, E. (red.) (2014). *Stories of cosmopolitan belonging: emotion and location*. London: Routledge.
- Lynch, K. (1960). *The image of the city*. Cambridge: Mass.: M.I.T. Press.
- Mouffe, C. (2008). *Om det politiska* (O. Söderlind, övers.). Hägersten: Tankekraft.

- Petersson McIntyre, M. (2009). Marknadshandel, mellanrum och kulturell dramatik. I K. Saltzman *Mellanrummens möjligheter: studier av föränderliga landskap* (s.93-128). Göteborg: Makadam.
- Rhys-Taylor, A. (2017). *Food and multicultural – a sensory ethnography of East London*. London: Bloomsbury Academic, an imprint of Bloomsbury Publishing, Plc.
- Ristilampi, P.M. (1994) *Rosengård och den svarta poesin – en studie av modern annorlundahet* (Doctoral dissertation, Lund Universitet, Etnologiska institutionen). Stockholm, Stehag: Brutus Östlings bokförl. Symposion.
- Sahlin, I. (red.). (2010). *I trygghetens namn*. Göteborg: Dalaidos.
- Sahlin, I. (2010a). Inledning. I I. Sahlin (Red.) *I trygghetens namn* (s.15-36). Göteborg: Dalaidos.
- Sahlin, I. (2010b). Allmännyttans uppdrag. I I. Sahlin (Red.) *I trygghetens namn* (s.95-124). Göteborg: Dalaidos.
- Sahlin, I. (2010c). De boendes tal om trygghet. I I. Sahlin (Red.) *I trygghetens namn* (s.279-316). Göteborg: Dalaidos.
- Saltzman, K. (Red.). (2009). *Mellanrummens möjligheter: studier av föränderliga landskap*. Göteborg: Makadam.
- Saltzman, K. (2009a). Inledning: staden emellan och vid sidan av. I K. Saltzman *Mellanrummens möjligheter: studier av föränderliga landskap* (s.7-22). Göteborg: Makadam.
- SGSb (u.å.). *Safety, så här funkar det*. Informationsblad, se bilaga 2.
- Smith, N. (1996). *The new urban frontier : gentrification and the revanchist city*. London : Routledge
- Thörn, C. & Holgersson (2014). Gentrifiering – kultur, politik och ekonomi. I C. Thörn & H. Holgersson (red.), *Gentrifiering* (1. uppl.). Lund: Studentlitteratur.
- Winther Jørgensen, M. & Phillips, L. (2000). *Diskursanalys – som teori och metod* (S.E. Torhell, övers.). Lund: Studentlitteratur.

Otryckta källor

- Göteborg & Co (u.å.). *Göteborg 2021: Möjligheter på väg till Göteborgs 400-årsjubileum. Förslag till arbetsplan*. Hämtad: 2018-02-25
<http://www.goteborg2021.com/uploads/2018/01/M%C3%B6jligheter-p%C3%A5-v%C3%A4g-till-G%C3%B6teborgs-400-%C3%A5rsjubileum.-F%C3%B6rslag-till-arbetsplan.pdf>

Helmerson, K. (2018, 16 jan). Moderaterna: Skärp kraven på svenska för invandrare. *Sverigesradio*. Hämtad: 2018-02-28.
<https://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=83&artikel=6863550>

Nationalencyklopedin [NE]. (u.å.). *Rasifiering*. Tillgänglig:
<http://www.ne.se.ezproxy.ub.gu.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/rasifiering>

SGSa (u.å.). "*Karolina trivs i sitt hem*". Hämtad 2018-03-09
https://ugot.sgsstudentbostader.se/Bo-hos-SGS/Våra-områden/Öster/Kviberg?sc_lang=sv-SE

Vetenskapsrådet. (u.å.) *Forskningsetiska principer inom humanistisk-samhällsvetenskaplig forskning*. Tillgänglig: <http://www.codex.vr.se/texts/HSFR.pdf> (hämtad 2018-03-01).

Bilagor

Bilaga 1, Frågeguide

Bakgrund

Vad heter du?
Hur gammal är du?
Vad läser du på universitetet?
Har dina föräldrar läst på universitetet?
Hur länge har du bott i Kviberg?
Har du haft andra boenden tidigare?
Var är du uppväxt?

Flytten

Hur kommer det sig att du flyttade hit (till Kviberg)?
Hur kändes det att flytta hit?
Vad visste du om Kviberg innan du flyttade hit?
Har din bild ändrats, hur i så fall?
Hur länge tror du att du kommer bo här?
Hur känner du inför att fortsätta bo i området i framtiden?
Hur är det att bo här?

Generellt om Kviberg

Hur skulle du beskriva Kviberg?
Hur upplever du Kviberg?
Vad är bra med Kviberg?
Vad är inte bra med Kviberg?
Trivs du här?
Finns det något som du irriterar dig på?

Hemma

Känner du dig hemma här?
Varför/ varför inte?
Hur känns det hemma?
Hur känns det inte hemma?

Student och SGS

Vad tycker du om din lägenhet?
Hur upplever du dina grannar, märks det att de är studenter?
Har du varit i kontakt med SGS eller Securitas?

Rörelsemönster

Var brukar du vara i området?
Vad gör du där?
Vilka delar i området rör du dig inte?
Varför?

Spenderar du fritid i området utanför hemmet?
Hur upplever du de lokala butikerna?
Har du varit på någon av Kvibergs eller Bellevues marknader?
    Nej – varför inte?
    Ja – hur upplever du dem?

Granngemenskap och internet

Hur blev du inlagd i FB-gruppen SGS Kviberg?
Hur aktiv är du i den?
    Om aktiv – vad brukar du skriva?
    Om inte – varför?
Använder du de gemensamma utrymmena som gymmet, umgängesrummet osv.?
    Ja – Vad tycker du om dem?
    Nej – Varför inte?
Har du gått på någon av förtroenderådets evenemang?
    Ja – vad tycker du om dem?
    Nej – varför inte?
Känner du någon annan i området?

Områdets historia/framtid

Kan du något om områdets historia?
Vet du vad som planeras i området?

Trygghet

Vad är trygghet för dig?
Känner du dig trygg här?
    Varför?
    Varför inte?
Känner du dig otrygg?

Praktiskt

Vill du rita upp en karta för mig över området?

Sist

Finns det något jag har glömt eller som du vill lägga till?
Kan jag höra av mig med följdfrågor?

Bilaga 2, informationsblad

SÅ HÄR *Safety* FUNKAR DET

It is important for us to create a safe living for our tenants. There are some simple things which you as tenants can do to help. Together we can prevent for example burglaries in the storerooms and cycle rooms.

 <h3>LOSS OF KEY/ APTUS TAG</h3> <p>Report any loss of key or aptus tag. It is easy for us to block a lost tag but you have to report the loss to your area office.</p>	 <h3>UNAUTHORIZED PERSONS</h3> <p>Do not let someone through the intercom that is not your own guest. Do not let people in who want to hand out advertising, leave letters, visit someone or have another excuse for being let in.</p>	 <h3>CHECK THE DOOR</h3> <p>Make sure the doors, for example entrance and garbage room doors are locked when you pass in or out so that it is not left open and unlocked. If you notice that any door or locker is broken, report this immediately to the area office.</p>	 <h3>CALL THE SECURITY COMPANY</h3> <p>If someone slips into the entrance, or if you see someone in the stairwell and you suspect they have no reason to be there, call our security company Securitas, telephone 031-40 42 90.</p>
--	---	--	--

IF YOU HAVE ANY QUESTIONS OR NEED ANY HELP, PLEASE CONTACT US ON SGS WEBSITE/"MY PAGES" OR BY PHONE.

SGS
student
bostäder